

สารศิษย์เก่า แพทย์ ม.จ.

The Alumni Association
of PSU MEDICINE

สื่อกลางระหว่าง
ศิษย์เก่า คณะ ศิษย์ปัจจุบัน

ปีที่ 7 ฉบับที่ 14 เมษายน - มิถุนายน 2547

บทความพิเศษ

ย้อนรอยประวัติศาสตร์มีชีวิต ประเสริฐ วศินานุกร

สารบัญ

จากใจคนบด	3
จากนายกสมาคมฯ	3
ความเคลื่อนไหวจากสมาคมฯ	4
บทความพิเศษ : เบื้องหลังชีวิต	6
อาจารย์ประเสริฐ วดีนาบุตร	
พูดพร้อมภาพ	10
ใครทำอะไร ที่ไหน	14
โน่นนิด นี่หน่อย	15
บันทึกลับ (ที่ไม่ลับ)	16
ชายบุหงาเล่าเรื่อง	18
ข่าวฝาก	19

กองบรรณาธิการที่ปรึกษา น.พ.วีระพล จันท์ดีเยี่ยม
 น.พ.พิเชฐ อุดมรัตน์ บรรณาธิการ น.พ.ชนพันธ์ ชูบุญ
 กองบรรณาธิการ น.พ.คมกริช ฐานิสโร น.พ.อนุพงศ์
 นิติเรืองจรัส พ.ญ.ศิวาภรณ์ อุบลชลเขตต์ น.พ.กิตติพงษ์
 เรียบร้อย พ.ญ.ปติพร วดีนาบุตร พ.ญ.มลิวลัย ออฟูวงศ์
 ช่างภาพ ชานู วารินทร์ ฝ่ายศิลป์ ญาณิ บุญมี
 รูปเล่ม ศุจิรัตน์ เรืองเริงกุลฤทธิ์ พิมพ์ ออม อุไรรัตน์
 สุวิทย์ พันธุ์ทอง ประสานงาน ศุจิรัตน์ เรืองเริงกุลฤทธิ์

คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าฯ

ที่ปรึกษาสมาคมฯ น.พ.วีระพล จันท์ดีเยี่ยม
 น.พ.พิเชฐ อุดมรัตน์ น.พ.กอบประชูรณ์ ตย์คคานนท์
 นายกสมาคมฯ น.พ.กริชก ธรรมคำภีร์
 กรรมการสมาคมฯ น.พ.ชัช ตันติสารศาสน์
 น.พ.สมชาย ทั้งไพศาล น.พ.เกียรติศักดิ์ ราชบริรักษ์
 พ.ญ.กอบกุล ตั้งสินมั่นคง น.พ.คมกริช ฐานิสโร
 น.พ.ชนะรัตน์ บุญเรือง น.พ.รักษาย บุหงาชาติ
 น.พ.พิสุทธิ ศิริไพฑูรย์ น.พ.ชนพันธ์ ชูบุญ
 น.พ.ปราโมทย์ ทานอุทิศ พ.ญ.ปติพร วดีนาบุตร

บรรณาธิการเขียน

หลายคนคงเห็นด้วยกับผมว่า ร้อนนี้มันช่างร้อนกว่าปีไหนๆ มันร้อนทั้งจากอุณหภูมิของอากาศเอง ไทชนะร้อนจากคอมเพรสเซอร์ของเครื่องปรับอากาศรถยนต์หรือตามอาคารต่างๆ และที่ไม่ยิ่งหย่อนกันไปกว่ากันคือร้อนนอกร้อนใจ พวกเราที่อยู่ภาคใหญ่รู้สึกร้อนรุ่มเหลือเกิน เนื่องด้วยสถานการณ์ทางภาคใต้ที่ยังไม่สงบเรียบร้อย เมื่อสามถึงสี่เดือนก่อนที่เริ่มมีปัญหา เรารู้สึกว่ามันใกล้ตัว แม้ว่าจะเกิดเหตุที่ปัตตานี ยะลา และนราธิวาสก็ตาม แต่ในตอนนั้นความร้อนรุ่มดังกล่าวมันยังเข้ามาใกล้ตัวเรามากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่จะนะ นาทวี หรือบางครั้งบางคราวมีข่าวลือสะพัดว่าจะเกิดเหตุการณ์ไม่ดีที่ภาคใหญ่บ้าง มีอยู่คืนหนึ่งเวลาประมาณตีหนึ่งกว่าๆ ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมา เพราะได้ยินเสียงเครื่องบินผ่านหลังคาบ้านพักใน ม.อ. ใจหนึ่งถึงเพราะว่าปกติที่สนามบินหาดใหญ่ เครื่องเที่ยวสุดท้ายจะลงประมาณสามทุ่ม นี่คงเป็นเครื่องบินทหารเสียละกระมัง ยังไม่ทันถึงสิบนาทีก็นได้ยินเสียงเครื่องบินผ่านหลังคาบ้านอีกครั้ง และอีกครั้ง อีกครั้ง อีกครั้ง นับไม่ไหวเพราะว่ามันหลายเที่ยวมาก ตอนนั้นเริ่มเกิดความวิตกกังวลเข้ามาแทนที่ เพราะคิดไปว่าทำไมจึงส่งทหารลงมาในพื้นที่มากมายเสียจริง สงสัยว่าจะเกิดเหตุการณ์รุนแรงเสียอย่างแน่แน่นอนแล้ว กว่าจะเขมตาให้หลับได้ก็ใช้เวลาไปเกือบรุ่ง ต้องนอนเฝ้าหูฟังตลอดเลยว่ามีเสียงบินหรือเสียงระเบิดดังมาจากทางในเมืองบ้างหรือไม่ รุ่งเช้ามาก็ดูปกติเหมือนทุกวัน สายๆ หน่อยก็มีรายงานเข้าทางโทรทัศน์ว่าเครื่องบินทหารล่อน้ำไม่กางหลังจากขึ้นจากสนามบินนราธิวาส เพื่อจะลงมาส่งท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา เลยต้องบินวนเวียนไปมาจนน้ำมันแทบจะหมดถัง จึงร่อนลงที่สนามบินหาดใหญ่ ซึ่งทางภาคพื้นดินเขาได้เตรียมพร้อมรองรับอยู่แล้ว โชคดีที่สามารถลงได้อย่างปลอดภัย แต่เครื่องขวางทางวิ่งเสียจนต้องปิดสนามบินไปหนึ่งวัน ทั้งหมดนี้มันเป็นความร้อนที่ทำให้ปีนี้มีน้ำรู้สึกว่ามีมากกว่าปีไหนๆ เสียจริงๆ แม้ว่าจะได้सान้ำสงกรานต์ไปแล้วก็ยังไม่สามารถจะช่วยคลายได้เท่าใดนัก นอกจากนี้ปีนี้ยังมีกระแสลมหรือน้ำอะไรก็ไม่ทราบ ที่พัดพาเอาอาจารย์ดีๆ ของเราหลายคนทยอยกันย้ายสถานที่ทำงานกันเป็นแถวๆ บ้างก็ไปโรงพยาบาลเอกชน บ้างก็กลับบ้านเกิดเมืองนอน บ้างก็ย้ายตามครอบครัวไป ผมคงไม่เฉลยในตอนนีว่ามีใครบ้าง แต่ที่ทุกคนต้องทราบพร้อมๆ กันคราวนี้ ก็คือปีหน้านี้อาจารย์อาวุโสอีกท่านหนึ่งของพวกเรากำลังจะเกษียณอายุราชการ ที่ต้องบอกว่าเป็นของพวกเรานั้น ก็เพราะว่าคงไม่มีใครเถียงว่าท่านเป็นของพวกเราจริงๆ เป็นอาจารย์แพทย์ของชาว ม.อ. ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา คงจะทราบแล้วใช่ไหมครับว่าผมหมายถึงใคร...

จากใจดณบดี

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กิตติ ลิ้มอกิชาติ
ดณบดีคณะแพทยศาสตร์

สวัสดีศิษย์เก่าที่รักทุกท่าน

ในช่วงสงกรานต์ เชื่อว่าหลายๆ ท่านได้ร่วมประเพณีนี้ โดยการรดน้ำดำหัวผู้อาวุโส ผู้ที่เป็นที่เคารพรัก เพื่อขอพร และมีโอกาสได้ใช้วันหยุดกับครอบครัว และคงมีเพื่อนแพทย์เร่อีกหลายคนที่กำลังปฏิบัติภารกิจด้วยความเสียสละ โดยเฉพาะในช่วงวิกฤติการณ์บ้านเมืองในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ในการทำงาน ขอให้พวกเรามีความอดทนอดกลั้น และใช้สติในการแก้ปัญหา

ผมขออวยพรให้ทุกท่านมีสุขภาพแข็งแรง มีจิตใจที่เข้มแข็ง และมั่นคงอยู่ในความดีงาม เป็นที่พึ่งของผู้ป่วย และเป็นแพทย์ที่คณะฯ ภาคภูมิใจตลอดไป

จากนายภสมาคมฯ

เรียน สมาชิกสมาคมศิษย์เก่าทุกท่าน

ผมขอเริ่มต้นด้วยเรื่องปัญหาความไม่สงบภาคใต้ก่อน โดยทางสมาคมศิษย์เก่าขอให้กำลังใจ ห่วงใย และชื่นชมศิษย์เก่าทุกๆ ท่านที่ทำงานอย่างเต็มที่ในพื้นที่จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ท่ามกลางปัญหาเรื่องความปลอดภัย และกำลังคนไม่เพียงพอ ทางโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ได้กำหนดมาตรการรับผู้ป่วยที่ส่งต่อจากโรงพยาบาลจังหวัดทั้งสามอย่างเต็มที่ ถ้าหากสมาชิกท่านใดอยากให้ทางสมาคมฯ ประสานงานในด้านการรักษาพยาบาล กรุณาส่ง E-mail ถึงสมาคมฯ ได้ทุกวัน สำหรับเรื่องต่อไปคือกิจกรรมของสมาคมฯ ที่จะเดินทางไปเยี่ยมศิษย์เก่าที่จังหวัดตรังในวันอาทิตย์ที่ 6 มิถุนายน 2547 งานเยี่ยมศิษย์เก่า นั้น จะเชิญอาจารย์อาวุโสไปด้วยหลายท่าน ผมจึงขอเชิญสมาชิกที่อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงมาร่วมงานนี้ด้วยครับ

สำหรับงาน Home Coming Night ประจำปี 2547 กำหนดจัดในวันที่ 19 สิงหาคม 2547 อยากให้สมาชิกทุกท่านช่วย

จดไว้ใน diary หรือ PDA ด้วยครับ เรื่องสุดท้ายที่ผมอยากจะเรียนให้สมาชิกทราบคือผมอยากให้ทุกๆ ท่านถือว่าสมาคมฯ เป็นสื่อกลางที่เชื่อมระหว่างสมาชิกสมาคมฯ และเชื่อมกับคณะแพทยศาสตร์ ถ้าหากสมาชิกอยากให้สมาคมฯ ช่วยเหลือติดต่อประสานงานกับทางคณะแพทยศาสตร์ หรืองานด้านโรงพยาบาลก็ยินดีจะดูแลให้ครับ

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กรีกา ธรรมคำภีร์
นายภสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์

ความเคลื่อนไหวจากสมาคม

รศ.น.พ. รักชาย บุหงาชาติ เลขาธิการสมาคมฯ

เดือนเมษายนรอบนี้เข้าหน้าร้อนอีกแล้ว อากาศ
ก๊อบอ้าว ตัวร้อน ใจก็พลอยร้อนไปด้วย ทำงานหนักกัน
มาทั้งปี อย่าลืมให้รางวัลชีวิตตัวเองบ้าง

บางคนคลายร้อนด้วยการท่องเที่ยว หนีไม่พ้นชายทะเล
หมู่เกาะ แลลม อ่าว มีทั้งบรรดาชายฝั่งทั้งตะวันออกและตก จะ
ลงเล่นน้ำชายหาดกับลูกๆ ดำน้ำมุดดูปะการัง หรือจะแหวกดำมุด
ดำว่ายในสระน้ำรีสอร์ทสบายๆ สักที่หนึ่งกับคนรู้ใจ ก็คงเป็นการ

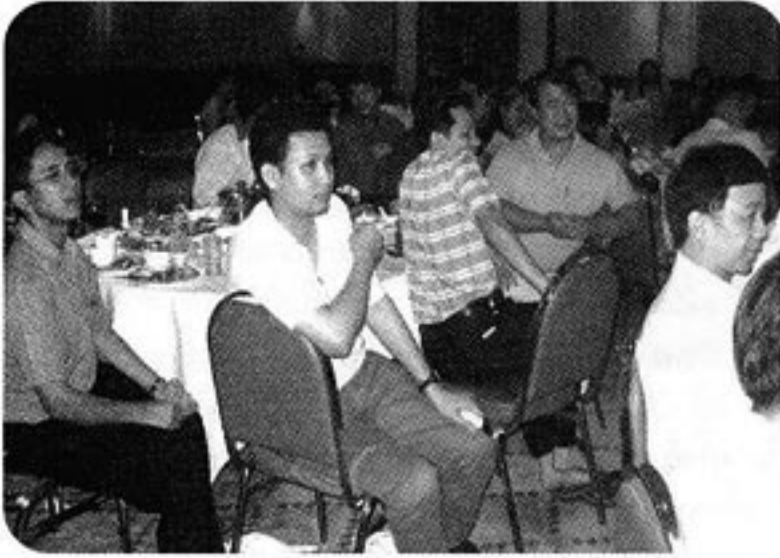

คลายร้อนที่ดีพอควร หากบางท่านเมื่อบวมมาก มีเวลา จะไปสาธิตน้ำ
สงกรานต์กันถึงเชียงใหม่ ดำหัวผู้เฒ่ารดน้ำผู้แก่ ก็สุขไม่น้อย มี
บางท่านเหมือนกันกลัวระเบิดน้ำ ทั้งที่ท่านนายกรัฐมนตรีก็ออก
มารับรองความปลอดภัยให้แล้ว ด้วยการหนีไปไกลถึงมลายูเชีย
ไม่ว่าจะเป็นกันตัง ปีนัง คาเมรอน ก็ไม่ผิดกติกา

อากาศจะร้อนจะหนาวอย่างไร ศิษย์เก่าเราก็อุ่นใจ
เสมอ ตามที่เคยเรียนให้ทุกท่านทราบผ่านหน้ากระดาษแล้วว่า
เดิมทางคณะกรรมการสมาคมฯ มีการประชุมกันประจำอยู่ทุก
เดือนในโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ ต่อมาท่านนายกฯ คือคุณ
หมอรวิศ หาญอุตสาหะ ต้องการเยี่ยมเยียนน้องที่ศิษย์เก่าที่อยู่ตามจังหวัด
ต่างๆ ด้วย จึงจัดให้มีการหมุนเวียนประชุมกรรมการสมาคมฯ
สลับกันระหว่างในโรงพยาบาลกับตามจังหวัดใกล้เคียง

ในเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ทางคณะกรรมการ
สมาคมฯ จึงยกกลุ่มไปประชุมกันที่จังหวัดนครศรีธรรมราช
นำทีมโดยท่านนายกฯ และท่านอื่นๆ อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็น
อาจารย์ประเสริฐ คุณหมอวีระพล คุณหมอกอปรชุณด์ คุณ
หมอรวิศ คุณหมอเกียรติศักดิ์ คุณหมอรุ่งโรจน์ คุณหมอ
กอบกุล คุณหมอชนะวัฒน์ คุณหมอชนพันธ์ คุณหมอสุวิทย์
และอื่นๆ อีกมากมายซึ่งเสนาฯ เองก็หลงๆ ลืมๆ จำได้ไม่หมด
ต้องขออภัยด้วย ทำไมต้องเป็นที่นครศรีธรรมราช เดียวที่อื่น
จะน้อยใจเอา ก็เพราะมีเจ้าภาพที่ต้อนรับอย่างอบอุ่นอย่างคุณ
หมอนพพร ชื่นกลิ่น ซึ่งท่านเป็นสาธารณสุขจังหวัดของนครศรี-
ธรรมราชมาคอยรับรองอยู่

ช่วงต่อมาก็ตามประสาศิษย์เจอครู ครูเจอศิษย์ พี่พบน้อง น้องพบพี่ ทักทายเฮฮากันเป็นที่ครึกครื้น เรื่องเก่าสมัยที่ยี่สิบปีก่อนก็ค่อยๆ ไหลออกมาให้ตลกขบขันกัน ความหลังครั้งเรียน ครั้งเคยทำงาน ฝึกงาน ผจญภัยอยู่กับการสอบได้สอบตก นิพนธ์ครู เทียบแถมเพื่อน เอาเรื่องที่เคยเป็นเรื่องมาขายกันที่เคยหนีเรียน หนีเที่ยวก็ค่อยๆ ไหลออกมา ของกิน แหล่งเที่ยวเก่าๆ ของหาดใหญ่ก็ถูกแนะนำให้รู้จักกัน สุดท้ายเสียงเพลงเซตวีลีสืบดู แพทย์ศาสตร์คือความหวัง ที่ได้ยินครวญไต่กอดโง่งม ร้องตามไปด้วยความภาคภูมิใจไม่ได้ก็ถูกเปล่งออกมาอย่างพร้อมเพรียง งานนี้น่าร้องโดยไม่ใช่อื่นใด อาจารย์ประเสริฐที่เป็นที่รักของเรา ขึ้นเป็นคอนดักเตอร์เอง กว่าจะได้เวลากลับกันก็เกือบสองยามเข้าไปแล้ว ส่วนจะมีคุณหมอกคนใดกลับถึงเข้านั้น เลขาเองก็ไม่เกี่ยวนะ....ชอบอก

ปิดท้ายการกระชับความสัมพันธ์ครั้งนี้ ด้วยการเชิญทุกคนไปร่วมงานครั้งต่อไปประมาณเดือนมิถุนายน ที่จังหวัดศรีสะเกษ สนุกและได้สาระด้วย ท่านใดสนใจก็แจ้งข่าวมาได้นะครับ ที่สมาคมฯ.....สวัสดิ์

เราไปกันด้วยรถบัสคันใหญ่ ออกจากหาดใหญ่ตั้งแต่เที่ยงวัน กว่าจะไปถึงนครศรีธรรมราชก็ตกเย็นพอดี เริ่มก็ประชุมประจำเดือนกันตามปกติ ณ โรงแรมวินโลดส์ ต่อจากนั้นก็เป็นการรับประทานอาหารร่วมกันระหว่างกรรมการสมาคมฯ กับพี่น้องแพทย์ของนครศรีธรรมราชและพัทลุง ซึ่งก็อาศัยกำลังภายในของท่าน สสจ. คุณหมอนพพร ที่ช่วยแจ้งข่าวแก่บรรดาแพทย์ในจังหวัดให้มากันอย่างคับคั่ง เพื่อไม่ให้เสียได้วามมาเพื่อสนุกอย่างเดียว ท่านนายกฯ ก็เลยอาสาบรรยายเรื่องใช้หวัดนาด้วย การบรรยายคราวนั้นใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง คั่นมาที่เป็นแก่นจริงๆ ทำได้ดีมากๆ ตามที่คุณหมอนหลายๆ ท่านพูดกัน ประโยชน์ที่เห็นชัดคือทำให้เลขาฯ เองไม่ต้องไปนั่งหาข้อมูลใหม่ๆ ให้เสียเวลา โดยเฉพาะเรื่องของการแสดงและยาใหม่ๆ ที่ใช้ในการรักษา

บทความพิเศษ : เบื้องหลังชีวิต

อาจารย์ประเสริฐ วชิรานุกร

เรียบเรียงโดย : พ.ญ.ปติพร วชิรานุกร

“
เคยมีใครทราบไหมว่า...
เรื่องราวในชีวิตของคุณคลท่าหนึ่ง ซึ่ง ณ วันนี้
ได้ก้าวมาถึงจุดที่หลายๆ คนชื่นชมในความสามารถ
และความสำเร็วจนั้น
มีเรื่องราวผ่านกาลเวลาอันน่าจดจำที่ถ่ายทอด
ผ่านบุคคลใกล้ชิด อันเป็นที่รัก...
ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเพียงไร
ความทรงจำอันน่าประทับใจยังชัดเจนราวกับเพิ่งผ่านไป
เมื่อไม่นานนี้เอง

”

ชื่อของเด็กชายประเสริฐ อาจเป็นชื่อของเด็กผู้ชายหลายๆ คนที่มีความฝันต่างๆ กันไป และเด็กชายคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรคนที่ 5 ในจำนวน 6 คนของคุณแม่เลียบและคุณพ่อเป็อน ณ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ก็มีชื่อนี้เช่นกัน แต่คงไม่มีใครเดาได้ว่าฝันของเด็กชายประเสริฐคนนี้จะเป็นอย่างไร นอกจากติดตามเรื่องราวต่อไปที่ได้ถ่ายทอดจากคำพูดเป็อนรอยยิ้มจากพี่สาวของอาจารย์ (คุณเป้า ผ่องศรี), ภรรยาอันเป็นที่รัก (อาจารย์มยุรี) รวมทั้งความตั้งใจของลูกๆ (น้องหนิง, น้องโหม่ง) และสมาชิกในบ้านที่ช่วยในการสืบค้น ร่องรอยทางประวัติศาสตร์ผ่านตัวอักษรของผู้ชายที่มีนามว่านายแพทย์ ประเสริฐ วชิรานุกร

คุณเป้าผ่องศรีเล่าว่า เด็กชายประเสริฐเป็น “เด็กหลังสงครามโลกครั้งที่ 2” ที่เรียกอย่างนี้แปลว่าอะไร ทราบไหม...มันไม่ได้แปลว่าเด็กชายประเสริฐจะมีความฝันเป็นทหารหรือนักรบแต่อย่างใด แต่มันแปลว่าช่วงหลังสงครามเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของชาติกำลังตกต่ำ ประชาชนประสบปัญหาข้าวยากหมากแพง ดังนั้นเด็กชายประเสริฐจึงมีส่วนช่วยพ่อแม่ทำงานตั้งแต่ยังเล็ก ตอนนั้นครอบครัวมีอาชีพทำสวนยางพารา แต่พอช่วงที่เด็กชายประเสริฐอยู่ชั้นประถม อายุประมาณ 7 ขวบ ยางพาราไม่มีราคา ทางบ้านก็หันมาทำขนมและข้าวแกงขาย เด็กชายประเสริฐและน้องชายจะตื่นแต่เช้าตรู่ และช่วยกันเอาขนมไปขายที่ร้านน้ำชา ตอนนั้นน้องชายตัวเล็กมาก คุณแม่เลียบก็จะให้หนึ่งฝ่าและขายขนมที่ร้านน้ำชา แต่เด็กชายประเสริฐพอจะเอาขนมทุนศึระะได้ จึงคิดช่วยแม่มากขึ้นโดยเดินทุนถาดใส่ขนมไปขายตามบ้านต่างๆ และจะขายดีเสมอ จนมีลูกค้าประจำมากมายเช่นบ้านนายอำเภอที่จะรอซื้อเฉพาะขนมของเด็กชายตัวเล็ก เพราะถ้าซื้อหลายต่อ เด็กชายประเสริฐมีขนมแถมให้เสมอ หมดถาดเมื่อไร สองคนที่น้องชายก็ชวนกันไปโรงเรียน ในช่วงกลางวัน วันเสาร์ อาทิตย์ เนื่องจากที่บ้านอยู่ตรงข้ามโรงพัก (สถานีตำรวจ) เด็กชายประเสริฐก็จะช่วยแม่เอาข้าวไปส่งให้คนที่โรงพัก เสร็จงานเมื่อไรด้วยวัยของเด็กน้อยที่กำลังสนุกสนานก็อันรวมตัวกับเด็กๆ ละแวกเดียวกันเล่นกันอย่างสนุกสนาน โดยเฉพาะเตะฟุตบอล (ทุกวัน) นอกจากนี้ของเล่นในสมัยนั้นไม่ได้มีให้ซื้อกันอย่างปัจจุบัน การทำของเล่นกับน้องชายจึงเป็นงานที่สนุกสนานของเด็กชายตัวน้อย ไม่ว่าจะเป็นการเอาไม้ไผ่มาทำท้าวในช่วง

ฤดูร้อน ต่อกรรณก แล้ววิ่งกันอย่างสนุกสนานกับน้องชาย ไปต่อนก (เป็นวิธีการเอานกตัวเมียใส่กรง แล้วเอาไปให้มันร้องเพื่อเรียกนกตัวผู้เข้ากรง) ที่สวนหลังบ้าน ความสนุกสนานในวัยเด็ก บางครั้งก็มีพลังแผลอจนเกิดอุบัติเหตุ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เล่นกันกับน้องชายจนน้องชายหัวแตก เลือดออกตลอด สองพี่น้องจึงชวนกันไปช้อนตัวที่เล่าไก่ แล้วพี่ชายก็วิ่งไปหาอุปกรณ์ทำแผลในบ้าน (เป้าผ่องเล่าว่าเด็กชายประเสริฐจะชอบทำแผลตั้งแต่เด็ก และข้างบ้านมีหมอมามาเช่าเปิดคลินิก ซึ่งเด็กชายประเสริฐจะชอบไปดูคุณหมอทำแผล เย็บแผลเสมอ) ครั้งนั้นเด็กชายประเสริฐหาอุปกรณ์ทำแผลที่สามารถซึมซับเลือดที่ออกตลอดได้อย่างดี และเป็นอุปกรณ์ที่ออกใหม่ จึงรีบเอาไปกุดไว้ที่ศีรษะน้องชาย และมันก็ซึมซับได้ดีจริงๆ

งานนี้ ผู้ใหญ่มักพบอีกทีก็ตอนที่บนศีรษะของน้องชายมีผ้าอนามัย
ชุ่มเลือดวางอยู่นั่นเอง ชีวิตที่สนุกสนานและการทุนของชายดำเนิน
เรื่อยมาจนจบชั้น ป.4 ได้เวลาเข้าเรียนชั้นมัธยมต่อที่อำเภอเมือง
จังหวัดตรัง

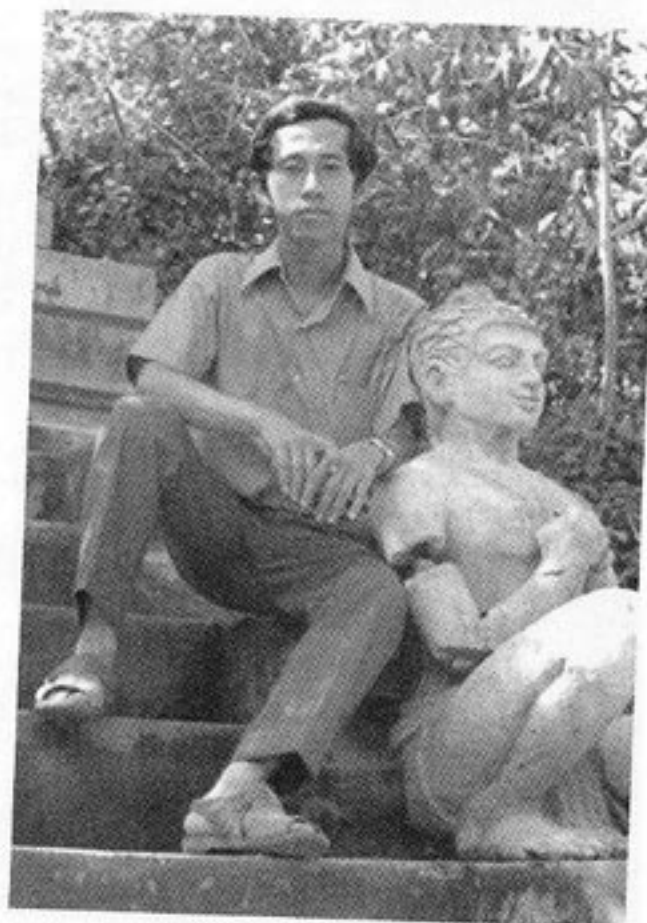
ตอนอายุประมาณ 9 ขวบ ได้ไปสอบเข้าเรียนต่อใน
โรงเรียนวิเชียรมาตุ ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด และตอนนั้น
สอบได้คะแนนดีมากถึง 98% จนใครๆ ในโรงเรียนก็รู้จัก เพราะ
เป็นเด็กตัวกะเบียดเดียวที่อายุน้อยมาก เมื่อเทียบกับเพื่อนในชั้น
เดียวกัน ในสมัยนั้นวิชาสุดโปรดก็จะเป็นวิชาภาษาอังกฤษและ
วิทยาศาสตร์ ในส่วนของวิชาภาษาอังกฤษ จะเป็นคนชอบร้อง
เพลงฝรั่งมาก และจะเลียนแบบนักร้องคนดังๆ เช่น เอลวิส
ป้าผ่องชมว่าร้องได้เพราะและเหมือนมาก จนอาจารย์สมัยนั้นจะ
เรียกว่า ฝรั่งซิงก (แปลว่าฝรั่งตัวกะเบียดเดียว) เมื่อก่อนไม่เคย
ได้ยินร้องเพลงไทยเลย เพิ่งจะมาได้ยินเพลงประจำตัวแต่ปางก่อน
ก็ระยะหลังนี่เอง นอกจากนี้ยังเป็นคนช่างคิด ช่างพูด จึงเป็นนัก
โต้ว่าที่ของโรงเรียน และจะขึ้นโต้วาทีทุกปีในงานประจำจังหวัดจน
ถึงชั้นมัธยมปีที่ 6

หลังจากจบจากโรงเรียนวิเชียรมาตุ จังหวัดตรัง ก็ศึกษา
ต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพฯ หลังเรียนไปได้ 1 เดือน
ทางโรงเรียนต้องเรียกผู้ปกครองเข้าพบว่าจะให้เรียนต่อหรือไม่ เนื่อง
จากตรวจสอบพบว่ามียาอายุต่ำกว่าเกณฑ์ จึงเกรงว่าจะเรียนไม่ได้
แต่ด้วยการยืนยันของญาติที่ช่วยดูแล นายเสริฐจึงได้เรียนต่อในชั้น
ม.7 และ ม.8 ที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ในช่วงนี้เป็นช่วงวัยรุ่น
มีเพื่อนฝูงมากมาย ชอบดนตรีและชอบร้องเพลงมาก ก็เหมือนเช่นตอนก่อนเก่าคือ
เพลงฝรั่ง ซึ่งแม้ปัจจุบันเราอาจไม่ได้ฟังบ่อยเท่าเพลงแต่ปางก่อน แต่ทราบมาว่าล่าสุด
เมื่อตอนที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชเสด็จฯ ประทับที่พระตำหนักทักษิณราชินิเวศน์
อาจารย์ประเสริฐได้มีโอกาสถวายเพลงฝรั่งหน้าพระพักตร์ 4 เพลงรวด อันเป็นที่พอ
พระราชหฤทัยมาก ทรงได้ประทานของที่ระลึกส่วนพระองค์ เป็นหลวงพ่อดวลสลัก
พระนามภิกษุโยธยอ ส.ก. อันเป็นน้ำพระทัยที่หาที่สุดไม่ได้

ในช่วงที่เรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา นายเสริฐเริ่มรู้ว่าชอบและอยาก
เรียนอะไร จึงสอบเข้าเรียนที่คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
ในสมัยนั้น ช่วงนี้ก็ดูราวกับจะเริ่มชอบวิชาแพทย์มากขึ้นเรื่อยๆ เพราะทุกวันหยุดเสาร์
อาทิตย์จะเอาเงินที่เก็บรวบรวมไว้ไปซื้อของที่ตลาดมหาผ้า โดยจะมีกลุ่มเพื่อนๆ มานั่ง
ฟังนายเสริฐบรรยายส่วนต่างอย่างสนุกสนาน เป็นภาพที่พบเห็นตลอดมาในช่วงวัน
หยุดนั่นเอง

หลังจากนั้นก็ข้ามฟากมาเรียนต่อที่คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย ในช่วงนี้ผลิตแพทย์เสริฐเรียนอย่างสนุกสนานมาก ป้าผ่องบอกว่าเพราะ
เขารักการเป็นแพทย์ การเรียนก็จะเรียนสบายๆ และโดยอุปนิสัยของเขาที่เป็นคนไม่
เครียด ไม่อารมณ์เสี้ง่าย ไม่หงุดหงิด ในช่วงที่เรียน gross anatomy ถ้าดูไม่เสร็จ

ตอนเย็น นิสิตแพทย์คนนี้ก็จะมีรถกลับมาอาบน้ำ ทานข้าว แล้วไปทำงานต่อจนถึง จนเช้า และสามารถทำคนเดียวโดยไม่กลัวในสิ่งที่เราๆ หลายคนกลัวกัน ในที่สุดก็สำเร็จ การศึกษาแพทยศาสตร์บัณฑิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลังเรียนจบตอนนั้นเป็น Intern เงินเดือนประมาณ 1,900 บาท ซึ่งนับว่ามากพอควร แต่เนื่องจากเป็นคนสปอร์ต (บ้านพ่อเรียกว่า "ใจเติบ") ชอบเลี้ยงเพื่อนๆ พี่น้อง ดังนั้นเงินเดือนออกวันไหน ก็สิ้นเดือนวันนั้น

เนื่องจากหมอประเสริฐมีความไม่ฝืนที่จะเป็นคัลยแพทย์มาตั้งแต่แรก ดังนั้นระหว่างที่เรียนจึงเป็นคนขยันและมักติดตามอาจารย์ไปดูผู้ป่วยเสมอ โดยเฉพาะอาจารย์เพรา ซึ่งขณะนั้นได้ทำหน้าที่เป็นแพทย์ประจำครอบครัวของจอมพลถนอม กิตติขจร จึงทำให้นายเสริฐมีความสนิทสนมและได้รับความเอ็นดูเป็นอย่างมาก จนถึงขั้นได้รับทุนการศึกษา รวมถึงค่า Textbook ต่างๆ จากจอมพลถนอม รวมทั้งมีฉายาที่จอมพลถนอม เรียกเป็นประจำว่า "ไอ้ตัวเล็ก" ด้วยความสนิทสนมมากเป็นพิเศษเช่นนี้ จอมพลถนอม จึงเป็นบุคคลที่โกนผมให้ต่อนายแพทย์ประเสริฐบวช และเป็นผู้ให้ที่มาของนามสกุล "วชิราภกร"

ด้วยความที่เป็นคนขยันและชอบช่วยเหลือคนอื่น จนที่บ้านได้รับการยกย่องมาก เพราะความมีน้ำใจและช่วยเหลือคนบ้านเดียวกันของหมอเสริฐ จนเกิดตำนานญาติอาจารย์เสริฐ เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่มาจากตรงเมื่อมารับการรักษาที่โรงพยาบาลจุฬา ล้วนแต่บอกว่าญาติอาจารย์เสริฐ จนบางครั้งสร้างความไม่มั่นใจแก่เจ้าหน้าที่พยาบาลที่เกี่ยวข้อง เพราะราวกับว่าคนทั้งจังหวัดเป็นญาติหมอเสริฐไปหมด มีอยู่ครั้งหนึ่งคุณเป้าแท้ๆ ของหมอเสริฐแวะมาเยี่ยม แต่กว่าจะขอพบใช้เวลาอยู่นาน เพราะเหตุของตำนานญาติอาจารย์เสริฐ ซึ่งเรื่องนี้ได้เปลี่ยนจากตำนานมาเป็นประเพณีของคนตรงจนทุกวันนี้แล้ว

หลังเรียนต่อเฉพาะทางศัลยศาสตร์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจนจบ ก็ต้องเป็นแพทย์ประจำบ้านอยู่เพียงคนเดียว (ในสมัยนั้น) และต้องทำงานหนักมาก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้อาจารย์มีความชำนาญ ท่านยังได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของทีมเปลี่ยนไต ซึ่งทำเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ที่โรงพยาบาลจุฬา พอดีกับที่ประเทศไทยได้เปิดให้สอบ Board เป็นครั้งแรก และด้วยความที่เป็นคนกระตือรือร้น มีความชำนาญ ประกอบกับมีความฮึดและความอดทนสูง ท่านก็สามารถสอบผ่านได้ในที่สุด จากนั้นจึงเดินทางไปประเทศอเมริกาตามอาจารย์มยุรี และเรียนศัลยศาสตร์ต่อ เพื่อสอบ American Board โดยไปอยู่ที่ Bridgeport Hospital รัฐ Connecticut (ซึ่งเป็นเครือข่ายกับมหาวิทยาลัย Yale) ที่อเมริกา ฝีมือของอาจารย์ได้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางจึงมีคนชวนให้ฝึกงานกับ Dr.Thurmond ซึ่งเป็นคัลยแพทย์ที่มีชื่อเสียงมากใน Connecticut (เป็น private practice) แต่ท่านปฏิเสธโอกาสนี้ แล้วไปเลือกเรียน CVT ต่อที่ Medical College of Virginia ระหว่างนี้อาจารย์มยุรีเรียนจบแล้ว และทำงานรอนอาจารย์ประเสริฐเรียนจบ

ก่อนอาจารย์เรียนจบ 1 ปี ท่านอาจารย์ทองจันทร์ (ซึ่งขณะนั้นเป็นคนบติของ ม.อ.) ได้เขียนจดหมายไปชวนให้มาช่วยเป็นอาจารย์แพทย์ที่ ม.อ. เพราะเพิ่งเปิดใหม่ โดยบอกว่าไม่มีอะไร

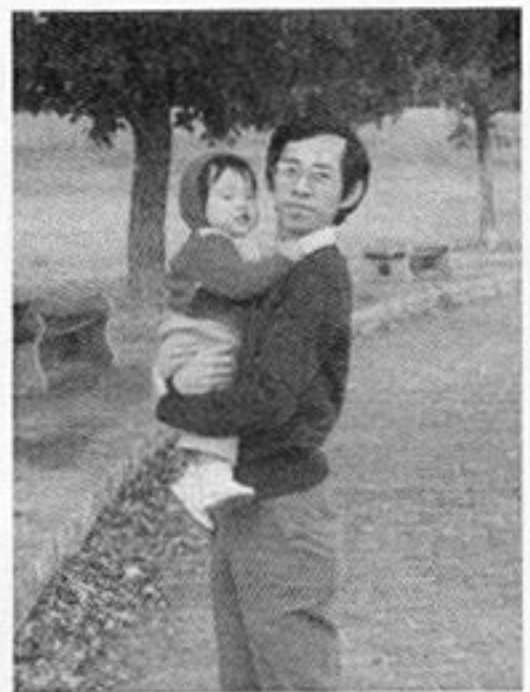
จะให้ค่าตอบแทนน้อย มีแผนงานที่หนัก ทำไม่ได้ปรึกษากับอาจารย์มยุรี พร้อมกับเดินทางมาดูสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง ก่อนกลับไปเล่าให้อาจารย์มยุรีฟัง จึงได้ทำการให้แต้มกันสองคน โดยพิจารณาถึงสิ่งแวดล้อม หน้าที่การงาน โรงเรียนของลูก ปรากฏว่าคะแนน "กลับ" มากกว่า "ไม่กลับ" 1 คะแนน จึงตัดสินใจกลับเมืองไทย หลังจากได้ใช้ชีวิตอยู่ที่อเมริกาเป็นเวลา 8 ปี (2516-2523) เพื่อมาเป็นอาจารย์ที่ ม.อ. ทันซอนรุ่นที่ 2 ในปีนั้นเกิดมีเหตุการณ์ระเบิดสถานีรถไฟหาดใหญ่พอดี อาจารย์ประเสริฐกับอาจารย์ติลก เป็นศิษย์แพทย์เพียง 2 คนในหาดใหญ่เท่านั้น ดังนั้นจึงต้องทำงานหนักมาก

ประเสริฐกับมยุรี ผ่านความทรงจำของพี่สาว

ประเสริฐได้เจอกับมยุรีครั้งแรกที่งานเลี้ยงของคณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ซึ่งขณะนั้นมยุรีเรียนอยู่ปีที่ 1 ของคณะวิทยาศาสตร์ แต่ประเสริฐข้ามพักไปจุฬาฯ และอยู่ปีที่ 3 แล้ว (เทียบเท่ากับปี 5 ในสมัยนี้, ผู้เขียน) ประเสริฐไปทำงานด้วยเนื่องจากเป็นศิษย์เก่าของที่นี่ ประกอบกับนายแพทย์ประดิษฐ์ ซึ่งเป็นน้องชายเรียนอยู่ปี 2 ด้วย ระหว่างงานเลี้ยง ประธานแสงเสียงประจำชั้นปีของมยุรี ได้แนะนำให้ทั้งสองรู้จักกันเป็นครั้งแรก แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย จนถึงวันที่มยุรีเรียนจบจากคณะวิทยาศาสตร์ และต้องเลือกว่าจะข้ามพักไปเรียนต่อที่จุฬาฯ ศิริราช หรือรามฯ ช่วงนั้นเองประเสริฐจึงโทรศัพท์มาหาพี่สาว โดยแนะนำให้เลือกจุฬาฯ ซึ่งมยุรีบอกว่าตั้งใจอยู่แล้ว เพราะใกล้บ้าน และเมื่อทราบว่ามยุรีตัดสินใจจะเข้าเรียนที่จุฬาฯ ด้วยความตื่นเต้น ประเสริฐจึงได้ขนหนังสือกองโตมาให้กับมยุรีถึงบ้านทีเดียว

ระหว่างเรียน gross และ physiology ประเสริฐจะมาคิดให้เสมอ โดยหลังเลิกเรียน Lab มยุรีมักจะได้รับ note สั้นๆ เขียนลงในใบสั่งยาจากหมอประเสริฐเสมอ บางทีก็แถมผลไม้ลูกสองลูกมาบ้าง บางทีก็เผลอไปกินข้าวด้วยกัน โดยให้ไปเจอหน้าห้องผ่าตัด แต่

● อ่านต่อหน้า 12

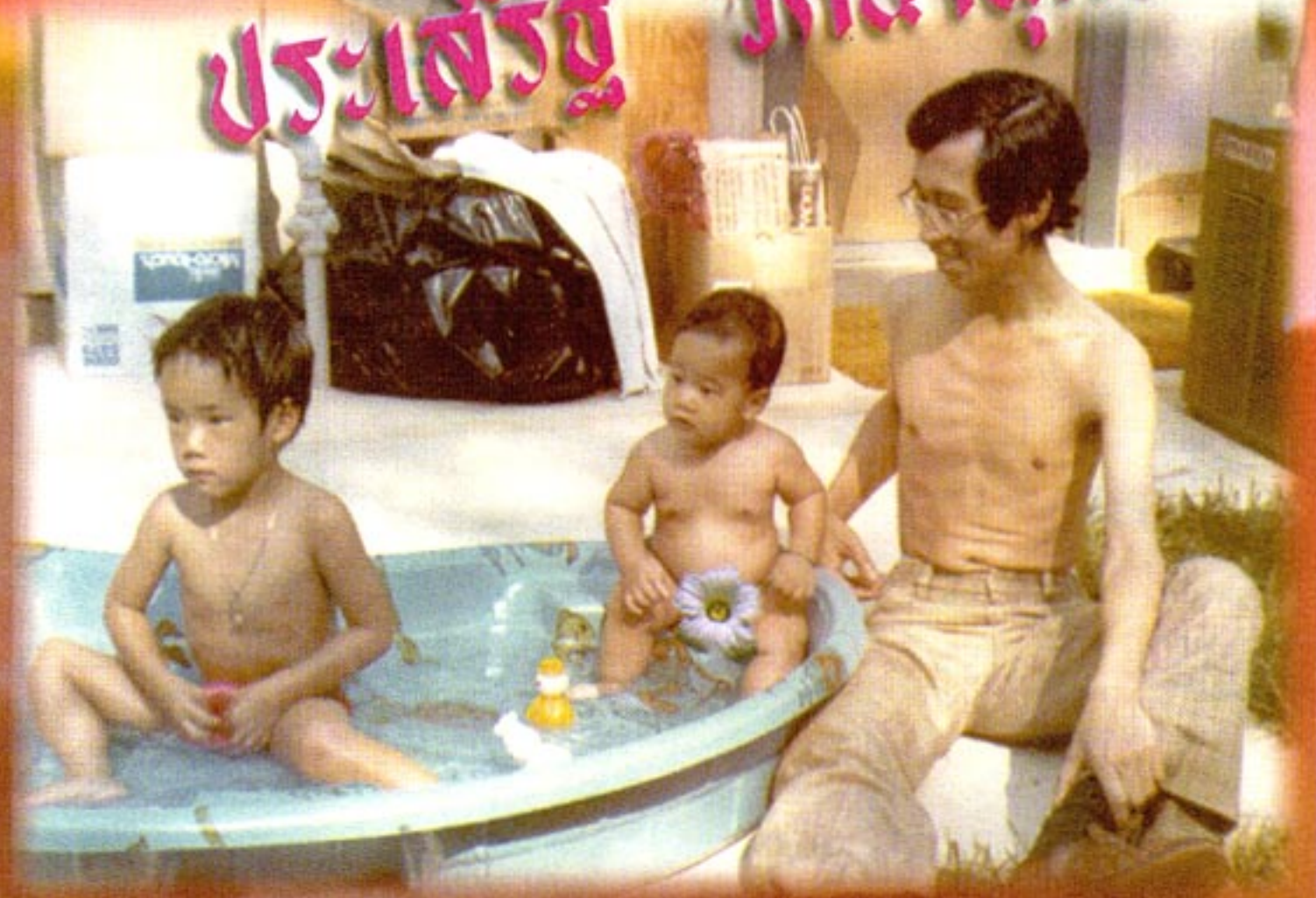

 พุดผะหมักพ
 โดย NANU

ผู้ชายคนนี้ ชื่อ...

ประสาธน์ วิบูลย์ นานู

คุณครู...ในดวงใจ
ศิษย์บอมนิดหน่อยด้วยศรัทธา

เมตตา กรุณา

ตลอถมา ศิษย์ซึ้งใจ

ศิษย์อุทิศตนช่วยประจักษ์

ครูสอนด้วยรักครูสอนด้วยใจ

เปิดแขนและหัวใจ

มีแต่หัวใจ...ตามเป็นครู

ขอเส้นทางอันยาวไกล ที่บารมียิ่งใหญ่เพื่อศิษย์ทุกคน
แม้ขอจากคนนานทุกตามนุษย์ เราทุกคนพร้อมใจอย่างครู

● บทความพิเศษ (ต่อจากหน้า 9)

ด้วยความที่เป็น พจบ. และติดผ้าตัด ทำให้มยุรีจะต้องรอเป็นอย่างน้อย 2 ชั่วโมงเสมอๆ บางคืนจะชวนมยุรีไปฟังเพลงที่โรงแรมสยาม เพราะมีวงคิอิมพอสสิเบิลเล่นประจำอยู่

ช่วงปิดเทอมรุ่นพี่จะมีการจัดทัวร์น้องไปเที่ยวต่างจังหวัด บนรถไฟ ทุกคนเหมือนจะรู้ว่าจะต้องเว้นที่นั่งข้างๆ มยุรีไว้ 1 ที่ เสมอราวกับว่าเป็นที่ของประเสริฐ โดยที่มยุรีเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ไม่ว่าจะมยุรีจะไปไหน ประเสริฐจะตามไปตลอดและสั่งเพื่อนทุกคน รวมทั้งเพื่อนของมยุรีด้วยว่า "ห้ามจับคนนี้เด็ดขาด" (ประมาณว่า...คนนี้ข้าจองแล้ว) และต้องให้ความดูแลเป็นอย่างดี มีครั้งหนึ่งถึงกับเอารูปถ่ายที่มยุรีถ่ายคู่กับเพื่อน มาตัดเอาเพื่อนออก เพื่อใส่รูปตัวเองเข้าไปแทน

หลังจากมยุรีเรียนจบ กำลังเตรียมตัวจะไปเรียนต่อที่อเมริกา ประเสริฐได้ไปที่บ้าน เพื่อบอกกับพ่อแม่ของมยุรีว่าจะขอแต่งงาน สำหรับเรื่องนี้ทั้งเพื่อนและอาจารย์ที่สนิทแทบทุกคนจะบอกว่าไม่มีทางเป็นไปได้ที่จะได้แต่งงานกัน เพราะมยุรีเป็นคนกรุงเทพฯ และอยู่ในครอบครัวที่กว้างขวางเป็นที่รู้จัก ส่วนประเสริฐเป็นเพียงเด็กต่างจังหวัดคนหนึ่งเท่านั้น อาจารย์อดิเรก ณ ถลาง ซึ่งสนิทใกล้ชิดกับประเสริฐมาก ถึงกับเคยกล่าวไว้ว่า ถ้าได้แต่งงานกับมยุรีจริง จะเลี้ยงโต๊ะเงินให้ 10 โต๊ะทีเดียว

ปีแรกที่มยุรีไปเรียนที่อเมริกา ประเสริฐซึ่งอยู่ที่ประเทศไทย จะเขียนจดหมายส่ง Air mail ให้เป็นประจำเกือบทุกวัน เมื่อถึงวันเกิดของมยุรี ก็ยังจัดงานวันเกิดให้โดยชวนเพื่อนๆ มาร่วมงาน ซึ่งตัวมยุรีเองไม่ได้อยู่ในงานด้วย และเพิ่งทราบหลังจากกลับมาทำงานที่เมืองไทยแล้ว เพราะเจอรูปถ่ายที่เก็บไว้

หลังจากผ่านไป 1 ปี ประเสริฐสอบ board ได้ จึงบินตามไปอเมริกา และมยุรีเป็นคนไปรับที่สนามบิน หลังเรียนอยู่ได้ 1 ปี ก็ได้แต่งงานกัน และจดทะเบียนที่สถานทูตไทย ในเดือนสิงหาคม ปี พ.ศ. 2516 และครองคู่ร่วมกันจนปัจจุบัน และมีพยานรักร่วมกัน 3 คน คือ นายวสิน วคินานุกร (หนึ่ง) สำเร็จปริญญาวิทยาศาสตร

บัณฑิต จากสถาบันเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ขณะนี้ศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา, นางสาว

ปิยะพร วคินานุกร (หนึ่ง) กำลัง

ศึกษาในชั้นปีที่ 6 คณะแพทย

ศาสตร์ ม.สงขลานครินทร์, และ

นางสาววิษชุดา วคินานุกร

(โหนด) กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 2

คณะวิทยาการจัดการ

ม.สงขลานครินทร์

ผู้ทำให้เรารู้จักคำว่า

“ศิษย์มีครู”

ครั้งนั้นเมื่อน้ำท่วมภาคใหญ่ประมาณปี พ.ศ. 2538 อาจารย์ชวน นศพ. และ extern ไปช่วยชาวบ้านในเมือง อาจารย์บอกว่าทำแบบนี้ไม่ได้หวังจะหากะแนนเสียงหรืออะไร ไม่ได้หวังจะได้บุญได้กุศลอะไรนัก และไม่ได้คิดว่าจะทำเพื่อมนุษยธรรมอะไรหรอก แต่หมอต้อไม่ลืมว่ามนุษย์เราอยู่ด้วยกันด้วยความสมดุศลย์ ถ้าด้านหนึ่งเดือดร้อน มีความเสียหาย ผลกระทบอีกด้านหนึ่งก็คงส่งผลถึงเราได้เหมือนกัน (เรื่องนี้อาจารย์อาจลืมแล้ว แต่เพื่อนผมคนหนึ่งยังจำได้อยู่)

ครั้งหนึ่งเมื่อผมนั่งรถไปประชุมกับอาจารย์ที่ภูเก็ต อาจารย์ไม่ได้เล่าอะไรส่วนตัวให้ผมฟังหรอก แต่ผมได้รู้จักตัวตนของอาจารย์จริงๆ เมื่อตอนที่อาจารย์บอกให้ผมไปนอนในห้องพักของโรงแรมระดับห้าดาว ส่วนอาจารย์เองบอกว่า “ผมนอนที่กระเบื้องได้” แล้วอาจารย์ก็ลากผ้าห่มผืนใหญ่ไปปูนอนทั้งคืน

ผมทำงานเกี่ยวกับการตรวจและรักษาทางหลอดเลือด ผมจำได้แม่นยำว่า เคสขยายหลอดเลือดด้วยบอลูนเคสแรกของผม เมื่อ 11 ปีที่แล้ว เป็นเคสของอาจารย์ประเสริฐ นับเป็นจุดเริ่มต้นที่ประทับใจของผมตราบจนปัจจุบัน แม้อาจารย์จะเป็นอาจารย์อาวุโส แต่เวลาดูคนไข้ด้วยกันในโรงพยาบาล อาจารย์ถือว่าเราเป็นเพื่อนแพทย์และให้เกียรติกันมาก

เมื่อวันที่ผมลาออกจากคณะแพทยศาสตร์ ภายหลังจากรับใช้ราชการ 13 ปี ผมดีใจอย่างที่สุดที่อาจารย์ประเสริฐมาร่วมงานที่นายกสมาคมศิษย์เก่าท่านปัจจุบันจัดเป็นเกียรติแก่ผม ในวันนั้นอาจารย์ยังอายุพรให้ว่าอาจารย์จะสนับสนุนศิษย์ต่อไป หากอาจารย์ไม่ตายเสียก่อน

อาจารย์เป็นแรงบันดาลใจแก่หมอมามากมาย จนอาจารย์เองคงไม่เชื่อหรือกว่ามันมากขนาดไหน อาจารย์สอนผมให้รู้จักคำว่า “ศิษย์ต้องมีครู” เป็นครูเราหนึ่งวัน ก็ถือว่าเป็นครูตลอดไป แล้วจะเปรียบอะไรดีกับผู้ที่ เป็นครูของเราตลอดไปอย่างอาจารย์ประเสริฐ วคินานุกร

จากความรู้สึกของศิษย์คนหนึ่ง

จากความรู้สึกของศิษย์คนหนึ่ง

ถึง...อาจารย์ประเสริฐ

นายแพทย์นพพร ชื่นกลิ่น

นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดนครศรีธรรมราช

ย้อนหลังกลับไป 20 กว่าปี หลายคนยังเป็นเด็กเล็กๆ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ยังถือได้ว่าเพิ่งเริ่มต้น เพราะยังไม่มีโรงพยาบาลเป็นของตนเอง (มีโรงพยาบาลที่มีแต่รพ.รามาและเสนา) นักศึกษาแพทย์ก็ยังมีไม่กี่รุ่น แต่ละรุ่นมีไม่ถึงร้อยคน ที่สำคัญคือมีอาจารย์แพทย์น้อยมาก และมี turnover rate สูงจนน่าตกใจ จนมีคนพูดเล่นๆ ว่าคณะแพทย์ของเรามีศักยภาพสูงมาก สามารถสร้างอาจารย์แพทย์ให้คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยอื่นๆ ได้เสมอ นับว่าเป็นความยากลำบากอย่างยิ่งของอาจารย์ในยุค นั้น ที่ต้องร่วมกันทำงานเพื่อสร้างคณะแพทย์ให้เป็นอย่างที่เราเห็นกันในวันนี้ ในช่วงปี พ.ศ. 2522 - 2523 คณะแพทย์ได้รับอาจารย์ใหม่มา 2 ท่าน เป็นที่ฮือฮาพอสมควร เพราะทั้งสองท่านจบอเมริกัน บอร์ดมาหมดๆ อาจารย์ยูริเป็นทั้งหมอดูเด็กและหมอดูมดหมา ส่วน อาจารย์ประเสริฐเป็นอเมริกันบอร์ดทาง cardiothoracic พวกผม ซึ่งเป็น นศพ. รุ่น 4 ยังไม่ขึ้นวอร์ดเต็มตัว ได้ยินกิตติศัพท์อาจารย์ประเสริฐกันทุกคน เมื่อเราขึ้นวอร์ดและได้พบอาจารย์ (ที่เป็นคนจริงๆ) เราพบว่าอาจารย์เป็นบุคคลที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เรื่องต่างๆ ที่ทำให้เราแปลกใจและสงสัย เช่น ตอนนั้น (ยี่สิบกว่าปีที่แล้ว) อาจารย์อายุเท่าไร เพราะตั้งแต่ตอนนั้นถึงตอนนี้อาจารย์ก็ยัง (แก่) เหมือนเดิม อาจารย์ประเสริฐเป็นคนตัวเล็ก เสียงดัง ติดจะซี้ๆ แต่ท่าน **ทำตามที่ได้เสมอ** เป็นคนมีความรู้มาก ทุกคนที่เข้าร่วมฟัง case conference คงจำได้ว่าอาจารย์มักจะพูดเหมือนกับวิชาการฝรั่งพูดออกมา ทำให้ นศพ. นั้นอ้าปากค้างได้เสมอ ผมเชื่อว่าความสามารถในด้านนี้มากจากการอ่านหนังสืออย่างมากของอาจารย์ เพราะครั้งหนึ่งอาจารย์เคยให้ผมและเพื่อนๆ (จำได้ว่ามีหมอดูโรจน์ หมอชาญชัย ไม่แน่ใจว่ามีอาจารย์เท่า (น.พ.รุ่งโรจน์) ด้วยหรือไม่) ไปจัดหนังสือและวารสารต่างๆ ที่บ้านพักของอาจารย์เพื่อแลกกับสุราอาหารเล็กๆ น้อยๆ พวกเราพบตำรามากมาย ส่วนใหญ่มีร่องรอยของการอ่าน ซึ่งน่าเลื่อมใสศรัทธามากในสายตาของนักศึกษาแพทย์เช่นพวกผม อย่างที่บอกละครับว่าเป็นเรื่องยากมากที่จะเดาว่าอาจารย์อายุมากแค่ไหนตอนที่ย้ายจากอเมริกามาอยู่ ม.อ. รู้แต่ว่าอาจารย์จบบอร์ดคัลลี่ยาจากเมืองไทยแล้วไปเทรนต่อที่อเมริกา จบบอร์ดแล้วกลับมาเมืองไทยด้วยความมุ่งมั่น เมื่อทราบว่าคุณอาจารย์กำลังจะเกษียณก็เลยรู้ว่า

ตอนที่อาจารย์มาสอนพวกเรานั้นอายุยังไม่ครบสี่สิบเลย นั้นหมายความว่าระยะเวลาในช่วงแรกของชีวิตอาจารย์ เป็นการใช้เวลาส่วนใหญ่ในห้องผ่าตัดอย่างแท้จริง ทำให้อาจารย์ประเสริฐเป็นผู้มีฝีมือในการผ่าตัดเป็นเยี่ยม ลองนึกภาพหมอตัวเล็กๆ เสียงดัง หน้าตาดี (ตอนใส่หมวกกับมาสคราบชุด) มีมือที่เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว ทำผ่าตัดด้วยความมั่นใจ เป็นภาพที่ผมเชื่อว่าทุกคนประทับใจ และสามารถให้ความมั่นใจกับผู้ป่วยได้เป็นอย่างดี ผมเองพบกับอาจารย์ในห้องผ่าตัดหลายครั้ง แต่ที่ประทับใจและจำภาพได้ชัดเจนมี 2 ครั้ง ครั้งแรก คือการถูกเรียกไปทำใจกลับ ขอโทษพูดผิด ไปทำผ่าตัดใส่ตั้งรายแรกของชีวิต ตื่นเต้นมากครับ อาจารย์ประเสริฐก็ไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ด้านจิตใจของผมดีขึ้น จำได้ชัดว่าถูกต้อนตั้งแต่ก่อนเข้าห้องผ่าตัดจนทำผ่าตัดเสร็จ เย็บแผลผิวหนังทำเข็มหักไป 3 อัน แต่เป็นพื้นฐานที่ทำให้ผมผ่าตัดเป็นมาจนทุกวันนี้ ครั้งที่สอง เมื่อผมเป็นคนไข้เอง อาจเป็นเพราะผลกรรมที่ผ่าใส่ตั้งในผู้ป่วยรายนั้น ทำให้เมื่อได้รับการแต่งตั้งเป็น น.พ.สสจ.ยะลา ก็มีอาการใส่ตั้งอักเสบ ความจริงแตกและมีอาการหลายวันก่อนผ่าตัด เมื่อผ่าเสร็จก็เร่งกระบวนการทุกอย่างจนเกิด abscess ตกใจมากครับ สิ่งแรกที่ทำก็คือ ปรึกษาอาจารย์ประเสริฐ อาจารย์ให้การช่วยเหลือผมอย่างดีเยี่ยม ทั้งการผ่าตัดรักษา การดูแลหลังผ่าตัด ผมจำความรู้สึกตัวเองได้ดี ว่าตอนมาถึงโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ พบอาจารย์ประเสริฐนั่งรออยู่ที่ ER นั้นผมมีความยินดีแค่ไหน และเมื่อการรักษาเสร็จสิ้น ผมก็ยังมั่นใจในตัวอาจารย์มากขึ้น หลังจากนั้นผมก็รบกวนอาจารย์อีกหลายครั้ง ทั้งฝากญาติพี่น้องและเพื่อนร่วมงานให้อาจารย์ดูแล และ อาจารย์ก็ดูแลให้เป็นอย่างดีทุกครั้ง

การเกษียณอายุของอาจารย์คงเป็นการเปลี่ยนบทบาทหรือสถานะทางสังคมด้านราชการเท่านั้น แต่สิ่งที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้เลยคือ ความเป็นอาจารย์ประเสริฐ หรือหมอประเสริฐ คงไม่มีใครเปลี่ยนความมุ่งมั่นเสียสละที่จะทำผ่าตัดช่วยคนไข้ของอาจารย์ได้ คงไม่มีอำนาจใดๆ ทำให้ความคล่องแคล่วและฝีมือผ่าตัดของอาจารย์ลดลง อาจารย์ก็คงเป็นหมอประเสริฐของคนไข้ และเป็นอาจารย์ประเสริฐที่พวกถูกกษัตริย์รักเคารพตลอดไป....

ใครทำอะไร ที่ไหน

พ.ญ.มลิลักษณ์ ออฟูวงศ์

วันคืนผ่านไปไวเหมือนโกหก แลรอบแปดสิบเดี๋ยวก็นั่ง
เทศกาลสอบ board อีกปีหนึ่งแล้ว เชื่อว่าคุณหมอกำลังจะสอบ
board ของทุกภาควิชาคงคร่ำเคร่ง แต่อย่าถึงกับเคร่งเครียด ยิ่ง
กว่าสถานการณ์ชายแดนภาคใต้ นะครับ จะว่าไปถึงไหน กลับมาก
ก่อน!!

สำหรับใครที่ยังไม่รู้ตัวว่าจะได้เป็นคุณลุง ป้า น้า อา
ก็เตรียมตัวเตรียมใจด้วยนะ เพราะลูกสาวที่น่ารักของคุณหมอ
บุญชัย (รุ่น 21) คลอดแล้ว เมื่อต้นเดือน มิ.ค. ที่ผ่านมา ตามปกติ
ติดๆ สำหรับทายาทรุ่น 21 คือลูกชายของคุณหมอวิโรจน์ โทนจะ
สอบ board โทนลูกจะคลอด ก็ขอเป็นกำลังใจสุดๆ ผ่ากเพื่อน ๆ
รุ่น 21 ช่วยแวะเวียนมาเลี้ยงลูกและดูแลภรรยาให้ก่อนแล้วกันนะ
อ๊ะ...ลืมบอกไปว่าคลอดเมื่อ 14 พ.ค. นี้เองจ้า

ไม่น้อยหน้าสำหรับคุณหมออินทิดา รุ่น 21 แซ่วูป
ท้องบีบ มารู้ทีทีก็ท้องเสียแล้ว ช่วยให้กำลังใจคุณแม่คนใหม่ จะ
คลอดกันยายนี่จ้า แล้วคุณพ่อแมงจะกลับมาทันมั๊ยเนี่ย (ครบ
กำหนดกลับจากสิงคโปร์พอดี) แต่ได้ข่าวมาว่า กลับมาไม่นานก็จะ
กลับไป train ต่อที่ประเทศอังกฤษอีกนะ เห็นว่าเป็นปี แล้วน้อง
อินกับลูกๆ จะอยู่ยังไงล่ะเนี่ย !!

ถึงคราวรุ่นพี่บ้างนะ ก็ขอแสดงความยินดีกับทายาท
ฝาแฝดชาย-หญิงของคุณหมอสมเกียรติ (รุ่น 12) และคุณหมอ
ภัทรทิพย์ คลอดแล้วเช่นกัน เมื่อ 18 พ.ค. ที่ผ่านมาสมใจคุณ
พ่อคุณแม่สุดๆ และเป็นทีที่อิจฉาของเหล่าคุณพ่อคุณแม่คนอื่นๆ มาก

จะแพ้รุ่นพี่รุ่นน้องได้ไง สำหรับคุณพ่อคนใหม่ คุณหมอ
อภิรักษ์ (รุ่น 18) และคุณหมอจิรวรรณ (รุ่น 19) ได้ลูกชายสมใจ
คุณพ่อ กำหนดจะคลอดในเดือน ก.ค. นี้ ชื่อนะเหอ ก็น้อง
"heart" ซิจ้า ก็ลูก heart นะ เป็นทั้งแก้วตาดวงใจของคุณพ่อ
เลยนะ จะบอกให้

อีกคู่สำหรับรุ่น 16 ได้แก่คุณหมอพงษ์ธร และคุณหมอ
สุนิษฐา ลูกชายคนที่ 2 กำหนดจะคลอดในเดือน ก.ค. นี้เช่นกัน
เอ...นัดกันคลอดหรือเปล่านะเนี่ย งานนี้ลูกพ่อผ่าบอกว่าจะคงไม่
แพ้กัน คุณแม่แมงก็คงเหนื่อยหน่อยนะคร้าบ แต่อย่าท้อคุณย่า
ละกัน...

มาถึงข่าววิวาท์กันบ้างนะคะ ก็ขอแสดงความยินดีกับงาน
มงคลสมรสที่ผ่านมา

ประเดิมด้วยคู่แรก คู่แ้วต่างรุ่นระหว่างคุณหมอเกรียง
ศักดิ์ (รุ่น 19) และคุณหมอจินตนา (รุ่น 24) เมื่อ 6 มิ.ค. ที่โรงแรม
เวียงทอง จ.กระบี่ ข่าวว่างานนี้เจ้าสาวสวยเหมือนตุ๊กตาเลยล่ะ

คู่ต่อมาสั้นแล้วสั้นอีก ว่าเมื่อไหร่จะได้ฤกษ์ระหว่างคุณ
หมอบุญเลิศ (รุ่น 17) และคุณหมอเสริมลักษณ์ (รุ่น 19) ถ้าอยาก
ทราบว่าคุณหมอบุญเลิศพิชิตใจคุณหมอตักวิสิญญีสาวสวยเข้มของ
เราได้อย่างไร ก็สอบถามผู้ที่ไปร่วมงานเมื่อ 24 เม.ย. ที่โรงแรม
ทวินโลดส์ จ.นครศรีธรรมราชได้จ้า งานนี้ไม่บอก ไปตามกันเอา
เองนะจ๊ะ

อีกคู่ ได้ฤกษ์จริงก่อนเทศกาลเล็กน้อย คือ คุณหมอ
กัลยาวิศน์ (รุ่น 21) กับอาเสี้ยที่ออกไปฉบับที่แล้ว งานนี้แต่งที่บ้าน
เจ้าสาว 30 เม.ย. ที่สงขลาจ้า เจ้าบ่าวเจ้าสาวหล่อสวยกันขนาดไหน
ก็ดูรูปกันเอาเองก็แล้วกัน ได้ฤกษ์วันเดียวกันพอดีกับพิธีสำหรับ
คุณหมออดิธา (รุ่น 21) แหมไม่ยอมกันเลยนะ เข้าพิธีกับนาย
ตำรวจหนุ่มยศร้อยเอกอนาคตไกล ณ สถานวัฒนธรรมราชพฤกษ์
จ.นครศรีธรรมราช 30 เม.ย. เช่นกันจ๊ะ อย่างนี้เพื่อนๆ รุ่น 21 ต้อง
คอยลุ้นแล้วละว่า UPT ของใครจะ positive ก่อน

ข่าวล้นมาแรง คุณหมอสมใจ (รุ่น 18) ก็กำลังจะเดินเข้า
สู่ประตูวิวาท์กับคุณหมอวิศิษฐ์ (หมอเพ่ง) อีต่อนี่มาเป็น พชท.
ศัลยกรรมอยู่นั้น ก็ไม่ยกกะจีบกัน สงสัยเมื่อจบบอร์ดทั้งคู่แล้ว
จึงมามองกัน ฤกษ์ออก มิ.ย. ปีนี้จ๊ะ

สุดท้ายนี้ ก็ขอเป็นกำลังใจให้คุณหมอกำลังจะสอบ board
หรือกำลังลุ้นผลสอบ สอบผ่านนอกลูกลอกทุกคนนะคร้าบ แต่สำหรับ
คุณหมอก่อนใครที่กำลังลุ้นหรือกำลังคิดจะทำอะไรใหม่ๆ ในปีนี้
รีบๆ หน่อยนะคร้าบ เพราะปีออกกำลังจะผ่านไปอีกแล้ว เดียว
จะไม่ทัน ฉบับหน้าหวังว่าคงมีข่าวกับหมอนะคร้าบ...

นิพนธ์ นี้น้อย

ศิวากรณ์ อุบลชาเขตต์

◆ รายการ "เรื่องเล่าเช้านี้" ของช่อง 3 ถูกว่าสังคมคาดหวังให้ใครถูกปรับปรุงมากที่สุด

คำตอบที่ได้รับจากผู้ชม - ตำรวจ 43%

หมอ 30% นักเลงอาชีพ 20% ครู 7%

◆ ฉบับที่แล้ว ได้เขียนถึงคำภาษาอังกฤษที่ไม่ว่าจะอ่านจากซ้ายไปขวา หรือขวามาซ้ายก็เหมือนกันนั้น ขอขยายความว่าคำประเภทนี้ เรียกว่า palindrome (palin + drome = again + running) คือ จะวิ่ง/ไหลไปทางไหนก็เหมือนเดิม แถมนักตัวอย่างเพิ่มให้อีก 3 คำ ด้วยละ

radar rotator reviver

สำหรับตัวอย่างภาษาไทย - กาก กนก นาน

◆ ประชด/เล่นสำนวนแบบฝรั่ง

- เขาเป็นคนๆ เดียวที่ผมรู้จัก ว่าสามารถเดินไปเดินมา ทั้งๆ ที่นั่งอยู่ได้

(จากเรื่อง โคนจอมอิทธิพล ของ ริชาร์ด นอร์ธ แพทเทอร์สัน)

- พระเจ้าประทานความหล่อเหลามาให้เขา แต่แล้วก็ทรงจากไป โดยลืมเพิ่มมันสมองให้

(จากเรื่อง ขบวนการมือสังหาร ของ เดวิด มอร์เรลล์)

- อากาศในห้องเย็นเยือก แต่เจ้าของห้องดูจะไม่รู้สึกเช่นนั้น อาจเป็นเพราะเขามีนิสัยแบบคนสก๊อต ที่เห็นว่าการอยู่อย่างสุขสบายเป็นบาป และการประหยัดเป็นคุณธรรมสำคัญ คนสก๊อตเชื่ออย่างเหนียวแน่นว่า ยิ่งอยู่ในอากาศหนาวเยือกเพียงใด ก็ยิ่งทำให้ศีลธรรมสูงขึ้นเท่านั้น

(จากเรื่อง นักสืบจำเป็น ของ ดิค แฟรนซิส)

- เขาปฏิเสธอย่างสุภาพ จากนั้นเขาก็ฆ่าคนอย่างสุภาพเช่นกัน (คราวนี้ไม่ใช่นวนิยาย แต่เป็นหนังเรื่อง The Caveman's Valentine ที่แซมมวล แจ็คสันเล่น)

◆ นักวิจารณ์ฝรั่งตั้งข้อสงสัยว่า เอ๊ะ ที่ Boston City General Hospital นะ มีอะไร เป็นยังไง พวกหมอนที่นั่นถึงกลายเป็นผู้เป็นนักเขียนไปได้ เช่น รอนิน คูก ไมเคิล พาล์มเมอร์

จักุแพทย์รอนิน คูก เขียนเรื่องโค่น เจตนาโหด ตรวจแล้วตายสำนึกบอด เสีย อ่ามทิด

ศัลยแพทย์ไมเคิล พาล์มเมอร์ เขียน เทพธิดาหมิ่น จิตหลอน กฏอำมหิต

ทั้งสองคนนี้ประสบความสำเร็จในการช่วยชีวิตผู้อ่าน ทำให้ไม่ยอมไปนอน รพ. ได้เป็นอย่างดี

อ๊ะ อ๊ะ หมอไทยก็ไม่ใช่อยอนะ เพียงแต่เขียนเป็นงานอดิเรกเท่านั้น ขอยกตัวอย่างประกอบพอหอมปากหอมคอ ไม่ลงในรายละเอียด ก็ไม่ใช่บรรณานุกรมนี่นา

เริ่มที่ ศ.น.พ.เสนอ อินทรสุขศรี เขียนหัตถ์สนิยายชุด เทียนผ่า ค.ช.อุดมศักดิ์ (อายุราว 2-3 ขวบมั้ง) นั่งรถไฟไปกับพ่อแม่ เวลารถหยุดตามสถานี มีคนมาร้องขายของที่หน้าต่างรถ อุดมศักดิ์ก็ร้อง จะกินตามท่าเดียว

-โอเลี้ยงจะโอเลี้ยง..... จากกินโอเลี้ยง

อ้อยจะอ้อย..... จากกินอ้อย

พั๊ดจะพั๊ด(ที่สถานีอยุธยา)..... จากกินพั๊ด

ศ.น.พ.วราวุธ สุมาวงศ์ เขียนสารคดีท่องเที่ยวในนิตยสารรายเดือน "ดิฉัน" ใช้นามปากกาว่าวราห์ วรเวช อ่านแล้วอึ้งฉา (โดยที่ตาก็ร้อนผ่าด้วย) เล็กๆ ที่คนบางคนมีโอกาสและจังหวะดีๆ ไปโน่นมานี่ อยู่เรื่อยๆ

คุณหมอประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ แฟนพันธุ์แท้เรื่องการ์ตูน ผู้มีจิตกรรมในหัวใจ เขียนการ์ตูนที่รัก ประจำในนิตยสารรายสัปดาห์

คุณหมอนพดล สโรบล เขียนเรื่อง คุณหมอช่างเม้าร์ สุกดี

คุณหมอฟินิจ ลิ้มสุคนธ์ เขียน หมอปากหมา อยากรู้จิงว่าพอเห็นชื่อเรื่องแบบนี้ คนเห็นจะสะดุ้งซึกก็เปอร์เซ็นต์

สำหรับคุณหมอสุวิทย์ แสงอสังการ เป็นนักแปลที่แปลได้ อรรถรสอย่างยิ่ง เช่น กลุ่มนิวยอร์ก เกมชั่วฆ่าโลก (แปลเรื่องอื่นๆ ด้วย แต่มีโอกาสอ่านแค่ 2 เรื่องนี้)

และที่จะเว้นเสียมิได้ ก็คือ คุณหมอจิรวรรณ อุตตมะกุล ของเรานี้เอง ไม่ได้เขียนเรื่องเบาๆ ด้วยนะ หนักที่เดี่ยวเขียนละ พระกรรมเจ้า และสมเด็จพระเจ้าในรัชกาลที่ 5 นับถือ นับถือ

บันทึก
ศัพท์

ลับ

กลุ่มลับใจ ไวบ้านเปิด: ๓๓: perfect staff gang

หลังจากที่เริ่มตั้งหลักได้ไม่นาน เริ่มรู้จักเพื่อนใหม่มากขึ้นเรื่อยๆ ก็เริ่มมีกลุ่มมีก้อนขึ้นมาในชั้นปีของเรา บางกลุ่มก็มีสองคน (จะเรียกว่ากลุ่มก็ยังไม่ผิด เพราะพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน บอกไว้ว่าสามารถใช้ได้) บางกลุ่มมีสามคน แต่ละกลุ่มก็มักจะมีอะไรเด่นๆ เพื่อเพื่อนๆ จะได้จำกันได้ อย่างสิว่าในวัยรุ่นนั้น มักอยากจะได้เด่นในสายตากันอยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นทั้งจิต (รุ่นเรามีสองทั้ง คนหนึ่งขาวคนหนึ่งคล้ำหน่อย จึงกลายเป็นทั้งเข้มกับทั้งจืดไป) กับแป๊ะที่มักจะลงท้ายคำพูดทุกประโยคด้วยเสียงเบรกรถดัง "ก๊ก ก๊ก" ไม่ว่าจะป็น "ไปกินข้าวกัน ก๊ก ก๊ก..." "เฮ้ย ไอ้แบบนี้มันผิดนี่หว่า ก๊ก ก๊ก ก๊ก..." ได้ผล ไม่นานเพื่อนๆ ก็เริ่มจำไอ้คู่นี้ได้ก็ด้วยตัวห้อยท้ายนี่เอง แต่ที่จำได้มักจะเป็นเพราะว่ามันน่ารักกว่าเสียงมากกว่าสนุกหรือซึ้งซึ้ง บางคนไม่ได้เป็นกลุ่ม แต่เมื่อเข้ากลุ่มจะมีความสามารถพิเศษในการทำให้คนอื่นคล้อยตามกันในลักษณะการสนทนา ยะเป็นคนหนึ่งในนั้น ยะเป็นอีกคนหนึ่งที่มา ดังนั้นในตอนแรก เพื่อนๆ จึงเรียกเขาว่า พี่ยะ แต่อยู่ไปอยู่มาก็ถูกกลืนเป็นยะ ไปเสียเฉยๆ เวลาพูดแต่ละครั้ง ยะมักจะมีตัวห้อยท้ายคล้ายกับระเบิดขวด (ลูกเล็กๆ) ดัง "จืดส์" หรือ "จืดส์" เป็นต้นว่า "เป็นนาย จืดส์" ได้เกรดไม่ค่อยจะสวยเลย จืดส์ ได้ผลเหมือนกัน แต่คนนี้แก๊งหน่อยที่เพื่อนๆ ที่มกคุยด้วย ชอบจืดส์และจืดส์ตาม สนุกดีไปอีกแบบ

กลุ่มแรกที่อยู่มาจนจะแนะนำให้รู้จักคือ กลุ่มลับใจ กลุ่มนี้มีที่มาก่อนที่จะลับสนเล็กน้อย เริ่มจากมีเพื่อนแก่คนที่มาร่วมสนตรงกัน คุยกันรู้เรื่อง แต่เพื่อนคนอื่นๆ ไม่รู้เรื่อง อันนี้เป็นที่ชอบใจของทั้งทั้งแก๊งมาก จนกระทั่งกลุ่มเหนียวแน่น พวกเขาจึงตั้งตัวเป็นกลุ่มแก๊งม้งกร เป็นที่นำมุกมุกมีใจเป็นที่สุด แต่เป็นที่เอาใจหาสาระเอาใจสำหรับเพื่อนๆ คนอื่นมาก เพราะว่าคุยกับพวกเขาไม่ค่อยรู้เรื่อง น้องทรายคนหนึ่งแหละที่เราจะเวียนหัวมากเวลาคุยด้วย เพราะว่าเธอจะส่ายหัวไปมาเป็นระยะๆ แบบว่าคนอื่นที่พูดมาผิดหมด ทั้งๆ ที่เธอเห็นด้วย แต่ทรายมีที่นำสนซึ้งก็ตรงที่เธอจะพูดจาไปเพราะเพราะพริ้งตลอดเวลา ไม่เคยหลุดคำหยาบคายหรือหยาบโลนออกมาให้ระคายหูเพื่อนๆ เลยสักครั้งเดียว หลงเป็นอีกคนหนึ่งที่อยู่มาจนจะแนะนำให้รู้จัก เพราะว่าหลงตัวเล็กน่ารัก คนนี้เนื้อที่เป็นนายแบบให้พี่ๆ ปีสองนำไปถ่ายหนังเพื่อมารับพวกเรารวันแรก แต่รูปร่างเล็กๆ น่ารักนี้มิได้หมายความว่าหน้าตากับนิสัยจะไปด้วยกันได้ เพราะว่าหน้าตาออกจะแก่กว่ารูปร่างไปสักเล็กน้อย ประกอบกับความฉลาดความอ่านที่ค่อนข้างมั่นใจ มีหลักการ จึงทำให้เพื่อนไม่กล้าเรียกว่าน้องหลง

มันจึงใช้ความอาวุโสทางใบหน้าแหละสร้างเครือข่ายของตัวเอง ไม่ว่าจะป็นแกนนำกลุ่มในตอนแรกๆ และที่สำคัญก็คือ เริ่มใช้ความอาวุโสจับสาว แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่สามารถทำได้เสียที่จนกระทั่งเข้าสู่ปีที่สาม จึงจะมีแฟนกับเขาได้ ฉงกับเจเป็นอีกสองคนที่อยู่ในกลุ่มแก๊งม้งกรนี้ สองคนนี้มีความสัมพันธ์ฉันท์พ่อลูก ฉงเป็นพ่อ เจเป็นลูก ฉงซุ่มมอเตอริไซด์ เจซอหน้าย ฉงไปไหน เจไปไหน เราเห็นฉง เราก็เห็นเจ เห็นแล้วใช้ใหม่ว่ามันสนิทชิดเชื้อกันจริงๆ สองคนนี้มีความเด่นตรงที่เรียนเก่งถึงเก่งมาก ฉงจะจับประเด็นเก่งจึงทำให้เรียนไปอย่างสบายๆ ได้คะแนนดี เจไม่รู้ว่าจะเก่งตรงไหน หนังสือก็ไม่ค่อยอ่าน แต่รู้ทุกเรื่อง อาศัยที่ว่าเรียนในห้องเรียนอย่างเข้าใจ เวลาเพื่อนอ่านหนังสือมันก็เล่น เล่นได้ทุกอย่างโดยเฉพาะเล่นไพ่ แต่เจมีปัญหาในการสื่อสารเล็กน้อย เพราะว่าเวลาที่แกจะพูดเป็นเรื่องเป็นราวแล้วล่ะก็ติดอ่างอันแจเลย ไม่ถึงกับมากหรอก เพียงแต่ว่าอาจต้องใช้เวลานานเล็กน้อย ประกอบกับหน้าตาทำทางที่ตื่นตื้น จึงเป็นสาเหตุที่เพื่อนๆ โรงเรียนเก่าเรียกเจว่า "อ๊ดอัน" เจอายุน้อยที่สุดในกลุ่ม มีนิสัยดี จึงทำให้เพื่อนๆ ส่วนใหญ่ในชั้นปีหรือเกือบจะทั้งหมดชอบพอ เล็กกับหน้อยก็เป็นอีกคู่หนึ่งที่เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งม้งกร ด้วยบุคลิกและลักษณะนิสัยของสองคนนี้ ก็ยังไม่เข้าใจจนถึงบัดนี้ว่าเพราะอะไรจึงอยู่กลุ่มนี้ได้ แต่อาศัยบุคลิกของทั้งคู่ที่สามารถเอออออกต่อหมอกกับเพื่อนในกลุ่มได้ หน้อยเป็นคนที่สุดสนุกและกวนโอ๊ย สามารถกัดเพื่อนได้ทุกคำพูด ทุกประโยค แต่มยังมีความสามารถในการพูดไปยิ้มไป ดังนั้นเวลาพูดด้วยอาจจะต้องฟังเนื้อหาให้ดีๆ จะได้รู้ว่าตอนนี้มันโกรธหรือไม่โกรธ ส่วนเล็กปลื้มคือคนที่พูดถึงเมื่อครู่ (ชั้นปีเรามีเล็กสองคน คนหนึ่งคือเล็กปลื้ม อีกคนหนึ่งคือ เล็กพัฒนา ผู้ที่มีความสามารถในการปวดหัวได้ทุกเวลา หรือสามเวลาก่อนอาหาร บางครั้งอาจจะปวดหัวได้ทุกเวลาที่ต้องการ) คือคนดีคนหนึ่ง เล็กปลื้มสนิทกับหน้อยมากที่สุด เจนเพื่อนๆ จับให้เป็นแฟนกัน นั่นจึงไม่มีเหตุผลอื่นที่เราจะเห็นทั้งคู่อยู่ด้วยกันเสมอ หน้อยอยู่กลุ่มแก๊งม้งกร เล็กปลื้มจึงอยู่กลุ่มแก๊งม้งกร และยังต้องนับถือเล็กเป็นพิเศษที่สามารถคุยกับหน้อยได้นาน เพราะว่าเธอสามารถทนความกวนของหน้อยได้เสมอตนเอง ตักเป็นคนต่อไปที่จะแนะนำให้รู้จัก ตักเป็นหนุ่มนครศรีธรรมราช ตัวผอมๆ สูงๆ ดูโย่งๆ เป็นคนที่เรียนเก่งที่สุดในกลุ่มนี้ ความจำของตักมักจะติดเหนียวแน่นตามรอยหยักต่างๆ ของสมองเป็นอย่างดี เวลาพ่นความรู้ออกมาให้เพื่อนๆ ฟัง มักจะตามมาด้วยความสยองขวัญของผู้ร่วมสนทนา เพราะท่านจำได้ดีเหลือเกิน จำเล็กจำน้อย จำไปเรื่อย จำไปจนเพื่อนจำใจจำจาก ไม่

อยากอ่านหนังสือด้วย ก็เล่นอ่านด้วยกัน หนังสือเหมือนกัน แต่ที่
แตกต่างกันน่าจะเห็นได้ห่างกว่ากันตั้งเยอะ นั่นเป็นเรื่องทางโลก เรื่อง
ทางธรรมก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เพราะตักเป็นคริสต์เตียนที่เคร่ง
ศาสนาชนิดที่ท้าวจับยากเลยทีเดียว เชื่อหรือไม่ว่าก่อนจะมาเป็น
นักศึกษาแพทย์ร่วมรุ่นกับพวกเรานั้น ตักกินนอนอยู่ที่โบสถ์เลย คอย
ติดตามรับใช้บาทหลวงอยู่ตลอด อ่านไปซักสงสัยในความเป็นตัก
แล้วใช้ไหม ก็บ้านมันเป็นโบสถ์ แคมพ่อเป็นบาทหลวงไง จึงสามารถ
ทำได้ (ฮา..) เอื่อยเป็นเด็กโรงเรียนเดียวกับตัก จึงสนิทกัน ดังนั้นจึง
แสดงความยินยอมที่จะเข้าร่วมกลุ่มแก้มังกรพร้อมตัก เธอเป็นสาว
สวยทีเดียว เวลายิ้มจะหยีตาเล็กน้อย พอให้มีเสน่ห์ แคมด้วยลัก-
ยิ้มทั้งสองข้าง ดูแล้วสบายตาและต้องตาของชายหนุ่มหลายคน หนึ่งใน
นั้นคือไอ้หลง มันยินดีเป็นอย่างยิ่งที่มีเอื่อยมาอยู่ร่วมกลุ่มนี้ เลย
ขออาสาเป็นคนคอยขับรถรับส่งให้ ตอนนั้นเพื่อนหลายคนคิดว่าเป็น
แฟนกันแล้ว สุดท้ายที่เอื่อยบอกว่า ขอเป็นแค่เพื่อน เราจึงเห็นหลง
ซึ่มติดแน่นดินอยู่ระยะหนึ่ง พอทำใจได้และมีสาวคนใหม่ในสายตา
จึงรีบวิ่งเป็นหลงคนเดิม คนสุดท้ายในกลุ่มแก้มังกรคือไอ้เสียม เธอ
เหมาะที่สุดที่จะเป็นสมาชิกในกลุ่มนี้ ด้วยเพราะความที่พูดไม่ค่อยรู้
เรื่องนั่นเอง อะไรอะไรก็จะกลายเป็นเรื่องตลกเรออาร์ไปเสียทุกที จึง
เป็นที่มาของชื่อกลุ่มที่ต้องเปลี่ยนไป กลายเป็นกลุ่มลีนจี้ อย่าเพิ่ง
สงสัยว่ามันเกี่ยวอะไรกันกับแก้มังกร ก็คงเพราะจุดนัดพบของสมาชิก
ในกลุ่ม ที่ทุกเย็นต้องมาเจอกันที่หน้าหอหญิง และเป็นเพราะเธอ
เธอนั่นเองที่ทำให้มังกรทั้งแก้มันเปลี่ยนไป เป็นมังกรหน้าหอ และเพี้ยน
ไปเป็นลีนจี้หน้าหอโดยไม่ต้องสงสัย

กลุ่มนี้รวมตัวกันได้ไม่นาน เพื่อนๆ ชักว่าคาญ เพราะไม่
สามารถเข้าไปคุยด้วยได้เลย หรือไปแล้วอาจจะกลับมาด้วยความหัว
เสีย จึงเริ่มมีการบ่น ไม่เข้าไปคุยด้วย โดยเฉพาะจิมที่ดูจะจงเกลียด
จงชังกลุ่มนี้มากที่สุด แต่ไม่นานนัก เราก็เริ่มเห็นความเปลี่ยนแปลง
สมาชิกในกลุ่มบางคนเริ่มถอนตัวออก ทราบมาว่าเกิดความไม่ลง
รอยกันในกลุ่มลีนจี้ เสียมสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ฉันทีใด มังกร
แก้มันหรือลีนจี้แก้มันก็อยู่กลุ่มเดียวกันได้ไม่นานฉันทีนั้น ทั้งน้อง
ทราย หลง ฉง เจ หนอย เล็กปลื้ม ตัก เอื่อยและไอ้เสียม จึง
แตกออกจากกัน คงเหลือไว้ซึ่งบางคนที่เป็นเสมือนพ่อลูก เป็นแฟน
กันเท่านั้น ที่ยังคงอยู่เป็นกลุ่มของใครของมัน

คนต่อไปที่จะแนะนำให้รู้จักคือเป๊าะ มันเป็นตัวสุราษฎร์
ตัวเล็กๆ ตัวๆ ชอบเดินแอ่นหงู มีความสามารถพิเศษในการพูดไม่
หยุด ถ้ารู้จักกันตอนแรกๆ อาจจะสนุกที่ได้คุยด้วยกัน แต่คุยไปคุย
มาชักน่าเบื่อ เพราะมันเล่าแต่เรื่องของมัน โรงเรียนเก่าของมันคือ
อย่างนั้นคืออย่างนี้ จนเพื่อนๆ ชักจะเรียกมันติดปากว่า "ไอ้ซีไม้" วัน

หนึ่งขณะที่กลับจากการไปเยี่ยมบ้านเด็กกำพร้าที่สงขลา พวกเรา
หลายคนโดยสารรถตุ๊กตุ๊กกลับ ม.อ. กัน เมื่อสบโอกาสที่เพื่อนๆ
กำลังจะหลับกันเพราะความเหนื่อย จึงหาเรื่องโกหกมาเล่าให้เพื่อน
ฟังเผื่อว่าจะสนุก ไอ้เป๊าะมันก็เริ่มคุยเรื่องบ้านมันทันที ว่าบ้านมัน
นะใหญ่โต มันเองก็ชอบเล่นเปียโน ที่บ้านจึงสั่งทำมาให้จากสแกน-
ดิเนเวีย ดังนั้นเวลาจะเก็บเปียโนต้องมีห้องพิเศษที่ติดแอร์เย็นฉ่ำ
เพื่อให้ไม้คงรูป มิฉะนั้นเปียโนจะเสีย แต่แทนที่เพื่อนๆ จะสนุก
ไปด้วย กลับกลายเป็นว่าน่าเบื่อไปใหญ่ จึงได้ตั้งชื่อเรียกมันใหม่ว่า
"ไอ้บ้านเป๊าะ" นับจากนั้นมา

แก๊งค์ต่อไปจะไม่กล่าวถึงก็คงไม่ได้ เพราะประกอบไปด้วย
ผู้ยิ่งใหญ่อยู่ถึงสามคน ป้าซซ์ อ้อ และหย่งหยิง (เรามีหย่งสองคน
ในชั้นปี คนหนึ่งเป็นหญิง คนหนึ่งเป็นชาย แต่ฝ่ายท่านชายชอบให้
เขียนชื่อเขาว่า อ้อย ตามภาษาจีนต้นแบบ) ทั้งสามคนนี้เข้ากันได้
ด้วยดีเป็นอย่างยิ่ง ไปไหนไปกัน หากเดินเรียงแถวกันจะดูคล้ายเลข
001 นั่นหมายความว่า เรียงกันตามลำดับ ซซ์ อ้อ หย่ง หรือบางที
เป็น 010 นั่นคือ อ้อ หย่ง ซซ์ ทั้งสามคนนี้มักจะเป็นผู้นำในการทำ
กิจกรรมหลายครั้ง โดยส่วนใหญ่อาจจะเป็นซซ์เป็นหัวหน้างาน และ
งานก็มักจะออกมาดูดี เพราะซซ์มีบุคลิกเป็นผู้นำอย่างน่ายกย่อง ซซ์
มักจะมีไม้ตายมาปราบเพื่อนๆ เสมอเวลาเริ่มคุมเกมไม่ได้ เป็นต้นว่า
"นี่เพื่อนๆ ถ้าไม่ช่วยกันแล้ว เราก็จะไม่เป็นหัวหน้าให้แล้วนะ" ได้ผล
ก็จะมีใครกล้าท้อละ ไม่มีใครอยากเป็นหัวหน้ากันทั้งนั้นแหละ เป็น
อันว่า งานแต่ละงานถ้าได้ซซ์เป็นหัวหน้าแล้วละก็ สบายใจได้ ถึงแม้
ว่าจะกะทันหันแทนไปบ้างก็ตาม ซซ์ดูจะภูมิใจกับความเป็นหัวหน้า
ที่ตืออย่างมาก จนมักจะบอกเพื่อนๆ ว่า "เรานะ ถ้าจะทำอะไรแล้วละก็
มันต้องเพอร์เฟ็ค ไม่งั้นไม่ทำหรอก" เพื่อนๆ ก็เห็นด้วยช่วยกัน จึง
เรียกมันว่า "คุณชายเพอร์เฟ็ค" สมาชิกกลุ่มนี้ได้ร่วมกันสร้างชื่อเสียง
ให้ชั้นปีของเราอย่างยิ่งในงานวันไหว้ครูคณะ เนื่องจากได้ร่วมประกวด
ถ้ากลอนเกี่ยวกับพระคุณครู งานนี้ต้องยกนิ้วให้อ้อกับหย่ง เพราะ
ทั้งสองคนนี้มีความสามารถพิเศษที่เข้ากับบุคลิกและหน้าตาเป็นอย่างดี
มากคือการฝันและแต่งเรื่อง แต่งกลอน แต่งออกมาได้อย่างเพราะ
พริ้งเสนาะหูจนชนะใจกรรมการ งานนี้เพื่อนๆ ต่างกึ่งกันเป็นอย่างมาก
เพราะเมื่อถึงเวลาประกาศรางวัล พิธีกรได้ประกาศว่า "รางวัล
ชนะเลิศ ได้แก่ผู้ประกวดที่ใช้ชื่อว่า...perfect staff gang ค่ะ"
แล้วทั้งสามคนก็ไชโยออกมาด้วยความดีใจ แล้วพาร่างอันแสนจะ
อวบอ้อม (ยกเว้นหย่ง) ออกไปรับรางวัล ท่ามกลางความงงงวยของ
บรรดาเหล่าเพื่อนๆ ตาคาๆ หัวโตๆ ว่า "คิดได้ยังไงเนี่ย.. มันคิดได้
ยังไงวะ ต้องเป็นชื่อนี้ ช่างเหมาะสมกันดีจริงๆ"

ขายบุหงาเล่าเรื่อง

สินธุเป็นคนจังหวัดพัทลุง บ้านอยู่ใกล้สถานีรถไฟ พ่อชื่อ สมัย เป็นพนักงานเก็บเงินค่าตั๋ว สินธุจึงสามารถขึ้นรถไฟเดินทางได้ โดยไม่ต้องเสียเงิน แม่ของสินธุชื่อบังอรขายห่อหมก ข้าวผัด อยู่แถวสถานีรถไฟ ลูกๆ ทั้งสามคน ซึ่งมีสินธุเป็นคนสุดท้ายท้องทำหน้าที่หิ้วของไปขายที่ซานชะลา

สินธุเป็นเด็กเรียนเก่งสอบได้ที่หนึ่งเสมอๆ ครูประสิทธิ์ ครูใหญ่ที่โรงเรียนมีทุนการศึกษาให้ทุกปี และบอกสินธุตลอดว่าให้เรียนหมอ สินธุก็ไม่เข้าใจนัก แต่คิดว่าเป็นหมอคงจะหาเงินได้มากๆ กว่าชายของเหมือนแม่บังอร สินธุเห็นเมียของหมอพันใกล้ตลาด ซึ่งส่งลูกไปเรียนที่สงขลาแต่งตัวสวย มีนาฬิกาสีทองมาใส่ อวด มีจักรยานใหญ่ๆ ซี่ จึงตั้งใจไว้ตั้งแต่เด็กกว่าจะเป็นหมอพัน บังอรและสมัยได้ยิน ก็ยินดีด้วย ตั้งแต่ประถมเจ็ดเป็นต้นมา สินธุก็ไม่ต้องไปขายของที่สถานีรถไฟอีก ตอนสินธุเรียนอยู่มัธยมหนึ่ง วันหนึ่งบนรถไฟเที่ยวไปยะลา สมัยเป็นแวนเก็บเงิน มีคนกลับบ้านมาก เนื่องจากเป็นวันหยุดยาวหลายวัน สมัยไปห้ามจิกโกไม่ให้เห็น การพ่น รบกวนคนข้างๆ เขา เดินมายังไม่ทันทันประตูห้องน้ำก็ล้มลง ตามพลเมืองดีทุกคนก็ไม่มีใครเห็นหรือได้ยินเสียงมีดปักติ หลังสมัยตาย กลุ่มเจ้าหน้าที่กวนเวียนมาเยี่ยมที่บ้านบ่อย พี่ๆ สองคนของสินธุต้องออกจากโรงเรียนมาช่วยบังอรค้าขาย ทั้งสองคนตื่นตั้งแต่ตีสี่เอาของไปขายที่ตลาดเพิ่มขึ้น สินธุยังได้เรียนต่อ บังอรบอกกับครูประสิทธิ์ว่าคนเฒ่าก็ต้องทำงาน คนฉลาดให้เรียนหนังสือ สินธุก็เห็นด้วย

หลังจบ มศ.๕ สินธุสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เข้าคณะทันตแพทยศาสตร์ บังอรต้องขายแหวน สร้อยทองประจำกาย เพื่อเป็นค่าของเครื่องใช้ ส่วนค่าเล่าเรียนสินธุได้ทุนจากความช่วยเหลือของครูประสิทธิ์ ก่อนแม่บังอรกับพี่ทั้งสองกอดกันกลม สินธุตั้งใจว่าเรียนจบจะไม่ให้แม่ลำบากอีก จะให้แม่แต่งตัวสวย แต่งหน้า ทาปากวาดคิ้ว ใส่หมวกสีเงินมีสายคาด ใส่ผ้าพันคอสีเขียว ใส่นาฬิกาสีทองให้ใหญ่กว่าของเมียหมอที่ตลาด

ตอน : ก-น-ต-ก-ร-ร-น

สินธุพักอยู่ห้องเดียวกับถาวรและบรรจง เป็นห้องสุดท้ายเดินบนชั้นห้าของหอพักชาย หลังห้องมองไปเห็นต้นทางนากุ้งต้นใหญ่ เพื่อนทั้งสองเรียนคณะวิทยาศาสตร์ หลังเรียนได้สองเดือน จึงรู้ว่า สอบได้เป็นที่โหล่ของชั้น บรรจงบอกสินธุว่าทุกคนเป็นที่หนึ่งกันทุกคน ที่หนึ่งของสินธุคงสู้ที่หนึ่งของคนอื่นไม่ได้ สินธุจึงยิ่งอ่านหนักกว่าเดิม แต่ก็ตกซ้ำอีก สินธุพูดน้อยลง อ่านหนังสืออยู่หน้าเตียงซ้ำไปซ้ำมา นอนหลับได้ชั่วครู่ก็ลุกขึ้นเดินไปเดินมา บางครั้งนั่งนิ่งไม่ไหวติงได้เป็นเวลานาน สินธุไม่ได้ตัดหรือสระผมกลัวความรู้อะหลุดหายไปกับน้ำ บรรจงเล่าให้ข้าพเจ้าฟังภายหลังว่าสินธุบอกว่าเลี้ยงกุมารทอง เป็นเพื่อนห้องหนังสือด้วยเวลาอยู่คนเดียว ถาวรกับบรรจงต้องออกไปอ่านหนังสือข้างนอก เนื่องจากหากทำเสียงดัง สินธุจะโกรธและต่อว่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย ถาวรบอกบรรจงว่าสินธุนอนกัดฟันเสียงดังกรอกรๆ บางครั้งละเมอว่า พ่อไม่บอก พ่อไม่บอก

หลังจากวันแม่แห่งชาติบรรจงกลับมาจากอ่านหนังสือในห้องสมุด อากาศหนาวจนหนาว นึกได้ว่าลืมเอกสารไว้ที่ห้องพัก เปิดประตูออกไปเห็นห้องปิดไฟมืด อาศัยแสงสลัวนอกห้องเดินไปหยิบของ แล้วจะหยิบเสื้อกันหนาว เปิดประตูตู้เสื้อผ้า มองเห็นสินธุห้อยหัวตั้งอยู่กับราวแขวนผ้า ไม้ใส่เสื้อ นุ่งกางเกงขายาวสีดำ ตาถลนมองเงิบๆ มาทางบรรจง ลิ้นพองจุกที่ปาก มีน้ำลายย่อยมูมปากทั้งสองข้าง รอบคอมีเชือกพันไว้แน่น ข้างตัวมีหนังสือตกเกลื่อน บรรจงตะโกนเสียงดังลั่น ได้ยินกันจนถึงหอพักหญิง ข้าพเจ้าระลึกได้ว่า บรรจงขาดเรียนไปหนึ่งอาทิตย์หลังจากนั้น ทั้งถาวรและบรรจงย้ายออกไปและไม่เคยเข้ามาในห้องนั้นอีกเลย

ปีหนึ่งผ่านไป ห้องพักเดิมถูกทำเป็นห้องพระ ห้องข้างๆ บางครั้งได้ยินเสียงตะกุยตะกัก บางครั้งได้ยินเสียงคนเดิน บรรจงบอกรุ่นน้องว่าเป็นกุมารทองของสินธุ มีคนเห็นแสงไฟในห้องบ่อยๆ ทั้งที่ไม่มีใครอยู่ บางครั้งขณะอ่านหนังสือเงิบๆ ได้ยินเสียงกรอกรั่วอยู่ แต่หาที่มาไม่ได้ ส่วนข้าพเจ้าหลังจากย้ายมาอยู่ที่หอพักแพทย์ ก็ไม่ชอบใจผ่านหอชายนั้นอีก ด้วยมองขึ้นไปบนห้องพระคราใด ก็มองเห็นสินธุกวักมืออยู่ที่ระเบียงทุกครั้ง...

ช-ว-ว-ฝ-ว-ก

สมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ได้จัดจำหน่ายของที่ระลึก คือ เสื้อแจ็กเก็ตสีขาว ปัก LOGO คณะแพทยศาสตร์ SIZE M, L, XL ท่านที่สนใจสามารถซื้อได้ที่สำนักงานสมาคมฯ ในราคาตัวละ 1,000 บาท หรือสั่งซื้อทางไปรษณีย์ ราคา 1,050 บาท โดยส่งจ่ายแพทย์หญิงกอบกุล ตั้งสินมั่นคง ปณ.คองหงส์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา หรือสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่สมาคมฯ

รายชื่อผู้ที่ได้รับของที่ระลึกจากการตอบคำถาม

สารนิพนธ์เก่าแพทย์ ม.อ. ฉบับประจำเดือน ม.ค.-มี.ค. 2547 คือ แพทย์หญิงกัญญารัตน์ บุญสังข์ ศิษย์เก่ารุ่น 25 คำตอบคือ ต้นโศกดังกล่าวอยู่ที่หน้าหอพักบิณฑล 2 ตรงข้ามอาคารเรียนรวมและหอสมุดคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. (ปัจจุบันชื่อว่าหอสมุดวิทยาศาสตร์สุขภาพ)

รายนามผู้บริจาคประจำเดือนมกราคม - เมษายน 2547

นายแพทย์ประเสริฐ	วศินาบุตร	3,000	บาท
นายแพทย์ไพบูลย์ศักดิ์	ศิลาวุธ	1,600	บาท
นายแพทย์กรีธา	ธรรมคำภีร์	1,000	บาท
แพทย์หญิงกอบกุล	ตั้งสินมั่นคง	1,000	บาท
นายแพทย์รักชาย	บุหงาชาติ	1,000	บาท
นายแพทย์เดชาศักดิ์	สุชนวล	1,000	บาท
แพทย์หญิงสุนิสา	สุชนวล	1,000	บาท
นายแพทย์อุทัย	แก้วเอี่ยม	1,000	บาท
นายแพทย์ธวัช	ตันติสารศาสน์	2,000	บาท
นายแพทย์สุวิทย์	อังคสุวรรณ	1,000	บาท
นายแพทย์สมชาติ	สังข์ไชย	1,000	บาท
นายแพทย์ปราโมทย์	ทานอุทิศ	450	บาท
นายแพทย์วงพร (รุ่น 10)		1,000	บาท
แพทย์หญิงจันทน์	พรหมอินทร์	1,000	บาท
นายแพทย์ไกรวุฒิ	ก้วนหิน	1,000	บาท
นายแพทย์ลือชา	เพ็ชรรัตน์	1,000	บาท
นายแพทย์กิตติ	รัตนสมบัติ	1,000	บาท
นายแพทย์สุทัศน์	โพธิ์วีจิตร	1,000	บาท
แพทย์หญิงรัชนิกร	สงนุ้ย	1,000	บาท
นายแพทย์พีระ	คงทอง	1,000	บาท
นายแพทย์อารักษ์	วงศ์วรชาติ	1,000	บาท
นายแพทย์ประเสริฐ	จันทร์เกิด	1,000	บาท
แพทย์หญิงศิริพร	สมรรถจันทร์	1,000	บาท
นายแพทย์ปิยรัตน์	กาญจนะ	1,000	บาท
นายแพทย์วริช	คุปต์กาญจนากุล	1,000	บาท
นายแพทย์สุธี	รุจิวิเศษย์กุล	1,000	บาท
นายแพทย์สุระจิต	อิสระวัฒนา	1,000	บาท
นายแพทย์จรวด	จำปา	1,000	บาท
นายแพทย์จรุง	บุญกาญจน์	1,000	บาท
นายแพทย์นพพร	ชินกลิ่น	1,000	บาท

สำนักงานสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์
ชั้น 2 อาคารแพทยศาสตร์ศึกษาราชบดริบทร์
โทร 074-451531 FAX 074-429892
e-mail : alumni@medicine.psu.ac.th

Rx PRE-EXAMINO NEURO EATO
 i) KANOMO PANGO i
 ii) SAI GROG X
 iii) OLEUM POTATO } vi

Signatura:

i) Misse á Hot
 et eato h.s.

ii) Misse ē jam
 et eato h.s.

iii) ad aqua ne-destillata.

MAZE 31
 Female ?

glossion
 gaoe 147 Cos
 How do you know
 why you are

MAYUREE M.D., MRCP.
 American board of Neurology.
 or any other board you want to be.

N.B.

HAPPY EAT, HAPPY SLEEP **BUT** YOU **MUST**
 READ YOUR BOOK THOROUGHLY AND CAREFULLY THEN
 MAKE YOUR CORTICAL AND HYPOTHALAMIC NEURONE
 ACCEPT AND TAKE IT TO YOUR BRAIN AND HEART.
 IF YOUR NEURONESTHAT TAKE PART IN READING
 AND REMEMBERING ARE TOO LAZY AND WEAK,
 TELL ME OR CALL ME ON THE PHONE. THEN →

I SHALL COME WITH THE BIG HAMMER
 AND KNOCK YOUR LAZY NEURONE OUT
 OF YOUR HEAD;

DO YOU UNDERSTAND? ALL OF YOU.

AH! IF YOU DONT, READ YOUR
 NEUROANATOMY AGAIN, AND YOU WILL
 FIND WHERE ARE THE LAZY NEURONE.
 AND IF YOU WANT TO MAKE IT TO BE
A VERY INDUSTRIOUS AND CLEVER NEURONE
YOU SHOULD READ YOUR NEUROANATOMY
AGAIN, AT LEAST TEN TIMES.

I HOPE ALL OF YOU
 GOOD LUCK AND PASS
 THIS AND FINAL EXAMINATION
SATU.

สวัสดี.

ปวดตาคอ???

จดหมายฉบับนี้ อยากทราบว่า
 ใครเขียน ให้ใคร่อย.....

ส่งคำตอบมาที่สมาคมศิษย์เก่า คณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

หรือ E-mail : cthonapo@rabree.psu.ac.th

รางวัลสาระส่งไปถึงผู้ที่ตอบถูกเป็นคนแรก